

Tabor

2000

EL FORTIN

3-4

BREZARJEVO BREZNO nad Podutikom

— grob poklanih domobranskih ranjencev.

Zmetali so jih —nekatero še žive— v globino in zabetonirali s ploščo, da bi se nikdar ne odkrilo — studenec spodaj, ki je tekel krvav v vas, pa je bil priča...

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora DSPB
Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora
Tabor izdaja konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila
Za lastništvo lic. Ivan Korošec

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.
Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión:
Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
C1101AAI Buenos Aires, Argentina, Tel. 4362-7215/4307-1044
Fax: 4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev

Dopise, članke, naročila in nakazila pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec,
A. Lanz (C. 24) 4391
1884 Berazategui
Pcia. Buenos Aires, Argentina
Tel./Fax: +54-11-4258-8952

VESELO VELIKO NOČ
ŽELIMO VSEM SOBORCEM, NAROČNIKOM
IN PRIJATELJEM
ZVEZA DSPB IN KONZORCIJ

Tabor

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Marzo-Abril 2000 • Buenos Aires • Marec-April 2000

„SVOBODA, BRATSTVO, ENAKOST“

Ena glavnih nalog propadlega komunističnega režima v Sloveniji je bila nenehno odkrivanje in strogo kaznovanje t. i. „notranjih sovražnikov“. Ta „notranji sovražnik“ je bil za partijo nujnost, kajti z njegovim obstojem je lahko utemeljevala represivni značaj vladavine. Zato moramo razumeti, da se je izmišljala vedno nove in nove „sovražnike“.

V času revolucije in nekaj časa po končani vojni, je uporabljala izraz „narodni sovražniki in izdajalci“. To so bili vsi tisti, ki so kakorkoli nasprotovali krvavi boljševiški revoluciji.

S temi „sovražniki“ je partija obračunala delno že med revolucijo, posebno pa v prvih mesecih po vojni, ko je pomorila desettisoče brez vsakega predhodnega sojenja. Na stotine pa jih je nagnala pred sodišče „narodne časti“, ki jih je obsojal na dolge zaporne kazni s prisilnim delom, na zaplembo premoženja, odvzem političnih pravic, mnogokrat pa na smrtno kazen.

Po obračunu z „narodnimi sovražniki in izdajalci“, je partija potrebovala „razredne sovražnike“.

Po ideologiji Marxa so „razredne sovražnike“ predstavljali: industrijalci, trgovci, obrtniki, kmetje in Cerkev.

S podjetniki je partija obračunala v letih 1945 - 1948, ko jih je razlástila. Uničenju podjetnikov je sledil obračun z večjimi kmeti „kulaki“, januarja 1949 z Resolucijo na II. Plenumu CK KPJ, kar je pomenilo začetek ustanavljanja „kmetijskih obdelovalnih zadrug“ (KOZ).

Ustanavljanje teh zadrug je spremljalo silna politična propaganda, ki je kmete prikazovala kot nosilce kapitalizma na vasi in kot glavno oviro socializacije vasi. Poostreno je nastopil tudi represivni aparat s številnimi „kulaškimi“ procesi ostrih kazni: zapor, zaplemba in celo smrti. Toda, kjub represiji nad kmeti, je partija boj za kolektivizacijo izgubila.

Drugi „notranji sovražnik“, s katerim partija ni nikoli dokončala boja, je bila katoliška Cerkev in njena duhovščina. Ta boj je trajal v intervalih vse do leta 1990, s številnimi montiranimi procesi duhovnikov, redovnikov in versko odločnih civilov.

Partija je uporabljala številne represivne metode. Prav tako fizična nasilja in uboje.

Poleg duhovščine so leta 1952 prišli pod udar profesorji, učitelji, dijaki, za katere je bilo ugotovljeno, da so religiozni. Vsi taki so bili na listi, da so jih metali iz služb in šol.

Vsa ta obračunavanja z „notranjimi sovražniki“ so šla po smernicah partije. Za izvajanje pasokrbeli nižji partijski organi. Vse pa je vedno spremljala močna, nasilna propaganda laži in potvorb.

Slovensko
neurje

Nesmiselnost Partizanskega boja 1941-45

V drugem delu prinašamo intervju zgodovinsko dokazilne izjave prof. Dr. Aleksandra Bajta v njegovi knjigi „Bermanov dosje“, ki postavlja na laž partizansko OF in razgalja vso podlost Tita in njegovih lakajev.

Bitka na Neretvi je hvalosp ev partizanskemu boju, ki je okronan na koncu s katastrofalnim porazom četnikov. Vi razgaljate, da partizanski račun za zmago ni junaško čist.

Moram reči, da je tedaj Tito pokazal, da je bil izreden strateg. Sposoben je bil zaustaviti nemško ofenzivo, ki je tekla prek Gornjega Vakufa in

Prozorja na Neretvo. Na eni strani Neretve nemška vojska, nekaj italijanskih posadk, na drugi četniki- bil je na tem, da ga zmeljejo. Toda izvedel je frontalno protiofenzivo, v kateri je dokazal, da so se slabo oboroženi partizani kahko upirali zelo oboroženim nemškim enotam. Nemški komandant Lütters je dal izredne ocene Titovih vojaških sposobnosti. Res pa je, da so partizani tedaj ponudili pogajanja, ki so jih Nemci tudi sprejeli. To se je vedelo, o tem je pisal Djilas. A ne vsega, samo toliko, kolikor je bilo že znanega v tuji literaturi. Moja ocena je, da so Nemci omogočili Titu, da je pobegnil iz obroča.

Vaš sklep je zelo logičen: Nemci so sprožili ofenzivo z namenom, da uničijo Tita, toda tik pred koncem nenadoma ustavijo svoje čete in mu dopustijo, da brez nevarnosti za hrbet obračuna s četniki.

Ja, ofenzivo Weis so ustavili 10 dni pred koncem, To je bilo v teku pogajanj s partizani.

Kaj je Tito ponujal Nemcem?

Ponujal je umik na italijanskem področju Sandžak in Črno goro, obljubil je prepustitev celotnega severnega dela Nemcem s pasivizacijo partizanskega gibanja, Predvsem pa so eksplicitno obljubili in se tega tudi držali - izdana so bila tudi ustrezna povelja -, da ne bodo več napadali železniške proge Zagreb-Beograd, ki je bila izredno pomembna glede na vojaške transporte do Grčije in Afrike. Tito je dejansko umaknil vse divizije s teh področij, da bi Nemcem pokazal dobro voljo in jim vnaprej plačal. To se ni začelo šele na Neretvi, zgodovinar Clissold pravi, da so stiki potekali preko nemškega polkovnika Otta, ki je bil tudi član komunistične partije Nemčije in poveljnik Todta. To je bilo že novembra 1942, ko je Tito poskušal napraviti dogovor, da mu Nemci pustijo svobodno ozemlje med italijansko Dalmacijo in Hrvaško, on pa jih v zameno ne bo več napadal. Ko je prišlo do četrte ofenzive na Bihaško republiko, je idejo o nevtralnici prenesel na Sandžak in Črno goro.

Pogajanja so bila na zelo visoki ravni, pogajala sta se celo Djilas in legendarni Koča Popović. Od kod vam ti podatki, tudi s partizanskih virov?

V angleških izdajah to najdete pri Djilasu, veliko pa je objavil tudi Dedijer. Tudi originalne dokumente, kot so zapisniki razgovorov z Nemci. To je danes nespodbitno, sam Tito pa je ves čas zanikal, da bi se dogovoril z Nemci. V teh pogajanjih so dosegli celo izmenjavo Titove bivše žene Herte Hass, Velebitovo ženo pa so partizani zamenjali za nemške ujetnike že prej.

Vi kažete tudi na k crucialno razliko med Mihajlovićem in Titom. Titovi partizani so trgovali z Nemci za izpustitev svojih bližnjih sorodnikov, medtem ko je bila Mihajlovićeva žena zaprta v beograjskem taborišču Bajnica.

Mihajlović ni nič naredil, da bi jo spustili. Pri partizanih pa so bile te menjave stranski produkt. Najprej pa je bil dogovor med partizani in Nemci o ne napadanju. V nemškem tekstu stoji: "**Mi partizani nismo nasprotniki Nemcev, naš interes je uničenje četnikov** (str.5) (iz Bermanovega dosjeja dr. A. Bajta) o nenapadanju. Sami četniki so bili vojaško bistveno slabši od partizanov, zato je bilo jasno, da bodo poraženi v neposrednih spopadih. Njihova ideja odpora je bila namreč ta, da koncentrirajo svoje sile in čakajo z vsesplošnim odporom na čas prihoda zaveznikov. Ker so Nemci dosledno izvajali povračilne represalije nad civilnim prebivalstvom, je Mihajlović četniške napade omejil, ker ni hotel prelivati krvi civilistov.

Pri partizanih je treba upoštevati tudi sistematično vzgojeno sovražstvo - Kidrič je zapisal, kako komunist, ki brez usmilenja strelja na nasprotnika, ni surov, saj ga vodijo plemeniti instinkti-, ki ga pri četnikih formalno ni bilo. Njihovi voditelji jih niso vzgajali v tako sistematični krvoločnosti.

Tito je še po vojni na 5. partijskem kongresu nonšalantno pripovedoval, kako je bila partijska linija med vojno uničiti ves državni aparat, pobijati orožnike, mestne in okrajne svetnike in uničevati vse arhive.

Ja, to je bil partijski sklep iz Stolic iz septembra 1941. Veste, kar meni postaja danes jasno je, da je med vojno padlo 1. 700. 000 ljudi. Tudi, če pustimo višine te Titove številke, ko sem sam računal statistične izgube pred davnimi leti, sem prišel do iste številke. Maršal Tito se je s to številko tolkel po prsih. Čemu je bilo to potrebno?. Jugoslavija bi bila osvobojena ne glede na narodnoosvobodilno borbo. Do naših nacionalnih meja bi se Slovenci razširili v vsakem primeru. To je angleški zunanji minister Eden obljubil knezu Pavlu pred 27. marcem 1941, če Jugoslavija ne pristopi k trojnemu paktu. Razen v primeru, če bi po Rooseveltovem načrtu Srbija postala samostojna država - sklepal je, da zaradi medvojnih pobojev Srbi in Hrvati ne bi mogli živeti skupaj - in če bi se Slovenija zaradi tega poskusila osamosvojiti, bi nastopila velika verjetnost, da bi že pridobljene teritorije v Italiji izgubili.

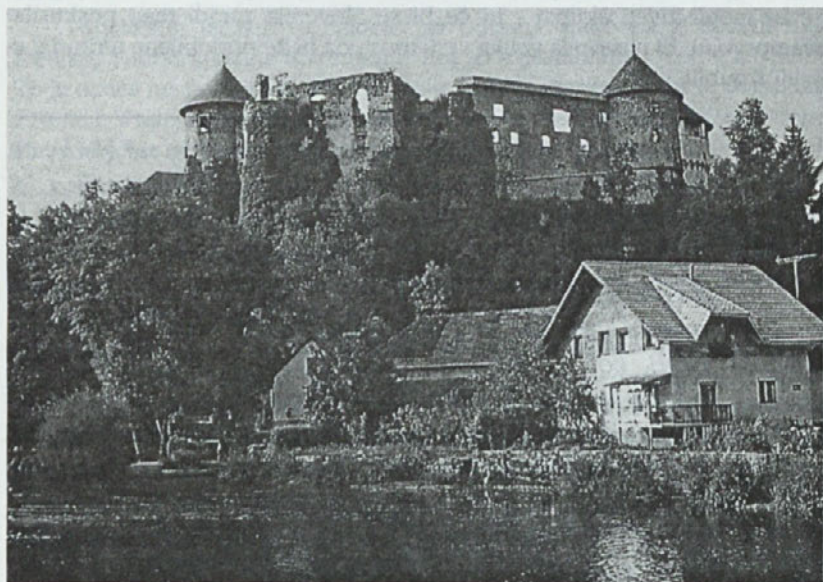
Povojne meje bi bile popolnoma enake, ne glede, če bi bila Jugoslavija buržoazna, ali pa komunistična.. S komunisti je gotovo samo to, da smo izgubili Trst. Trst je Kardelj zavestno odstopil Italiji.. Piše dobesedno, da so ga prepustili, ker so se bali konfrontacije z zavezniškimi armadami, ker bi s tem postavili na kocko pridobitve NOB, kot je bil komunistični režim. Trst je bil prvič prodan takrat, čez čas pa še enkrat, ko ga je Tito prodal šefu italijanskih komunistov Togliattiju v interesu uspeha komunistov na italijanskih volitvah. Skratka neto rezultat NOB je bilo 1,700.000 življenj. Vsako izgubljeno je bilo odveč! Ne vidim razloga, zakaj bi se morali Jugoslovani boriti na nož z Nemci, ko je bilo popolnoma jasno, da je uprašanje osvoboditve odvisno samo od rezultata

spopada med glavnima blokoma. Notranja ureditev pa je bila prav tako odvisna od razmerja sil med Rusi in Angloameričani.

Tudi faktično je bila Jugoslavija osvobodjena šele po kapitulaciji Nemčije, kot ena zadnjih okupiranih držav ne glede na svojo milijonsko žrtev.

Veste, še več. Zaradi želje Tita, da dobi Srbijo v svoje roke in jo očisti od četnikov, so leta 1944 nemške postojanke v Srbiji ostale na najbolj vzhodni točki Evrope. Tu je prevaral generala Wilsona, ki je bil komandant Sredozemlja. Ta je zahteval od Tita, da skupaj z njegovimi in ruskimi silami prepreči Nemcem pobeg iz Grčije. Toda Tito se je tedaj raje boril proti četnikom kot proti Nemcem, pa so se lahko Nemci v celoti umaknili in postavili novo obrambno linijo, ki je za pol leta podaljšala okupacijo severnega dela Jugoslavije.

Vi povdarjate tudi zabrisano plat zgodovine, da so Britanci poskušali svoje enote izkrcati v Dalmaciji kar pa jim je Tito preprečil z orožjem.

Žužemberk

To je bila topniška baterija, ki so jo izkrcali pri Gružu s soglasjem Tita, in je na bojišču nastopala samostojno in se hitro prebila do Trebinja. Takrat pa je maršal pogruntal, da je stvar preresna in jih je enostavno poslal v zaledje Dubrovnika, kjer so čakali križem rok do evakuacije v začetku 1945. Do podobnih incidentov je prihajalo tudi drugod, celo na Visu, ki so prej osvobodili sami Angleži. Tito je bil trdno odločen, da prepreči kakršnokoli izkrcanje zahodnih zaveznikov. Bilo mu je jasno, da kjerkoli bi se izkrcali v obsežnejšem številu, bi postavili pod vprašaj komunistično ureditev v Jugoslaviji.

Tito je generalu Aleksandru preprečil, da bi v zadnji fazi šel na Dunaj prek ljubljanskih vrat. Našel sem angleške dokumente, ki pravijo, da bi bilo pametno prenesti sodelovanje od partizanov na domobrance, četnike in celo ustaše, da bi se preprečila ekspanzija komunizma na vzhod.

Povsem drugače pa je ravnal Tito z ruskimi armadami. Uradna zgodovina pravi, da je septembra 1944 dovolil generalu Tolbuhinu, da vkoraka z rusko armado. Toda že 5. julija je on pisal dolgo pismo generalissimu Stalinu, v katerem ga prosi, da pošlje svoje čete prek Karpatov, da bo pomagal pri osvoboditvi Jugoslavije ne le proti Nemcem, temveč tudi proti četnikom. Ruska vojska je prišla dejansko na povabilo maršala.

Uradni vojaški načrti pišejo, kako je glavni namen pomoči ruske armade, da v osrednji Srbiji skupaj s partizani zadušijo še zadnje odpore četnikov. NOB je bil zato celo iz vidika politične ureditve nesmiselen, saj kamorkoli je prišla rdeča armada, je radodarno uvedla komunistični režim. Celo na Poljskem, kjer je bilo protikomunistično in protirusko usmerjenega 90% prebivalstva.

Zgodovina NOB je temeljila na skrivanju šokantnih evidenc, ki obrnejo komunistično interpretacijo na glavo. Omenjate, da je bil v reviji Time izbran za človeka leta 1942 ob generalu MacArthurju tudi

general Draža Mihajlović. Da so še leta 1943 Nemci pojnjali 100.000 zlatih mark tako za Tita kot Mihajlovića, da je Wehrmacht še maja 1944 poslal posebni Brandenbuški polk, da zajame Draža Mihajlovića...

Veste, za Nemce je bil Mihajlović sovražnik številka 1. Hitler ga enostavno ni mogel požreti. To je bilo povezano z nemškosrbskim antagonizmom v prvi svetovni vojni. Na Ceru je vojvoda Putnik zmagal avstrijske čete. In Mihajlović je predstavljal srbsko kraljevo vojsko. Zato nikoli ni prišlo do pogajanj med četniki in Nemci. Edinkrat, ko je Mihajlović sedel za isto mizo z Nemci, je bilo novembra 1941 v neki kavarni v Divci na Kolubari, ko jih je prosil za orožje, bil je na tem, da mu partizani popolnoma obkolijo Ravno goro in ga preženejo. To je bilo srečanje z agenti Abwehra, ki so imeli drugačno politiko od Gestapa, toda takrat jih je že razkril Gestapo. Zato je nemški sogovornik dejal Mihajloviću, da mu ponuja samo to, da se mu lahko brezpogojno preda. Mihajlović je vstal in mu zabrusil, da zato ni bilo treba organizirati tako visokega sestanka se obrnil in odšel. To je bil edini sestanek na visoki ravni.

Veste, ko so Djilas, Koča Popović in Velebil šli na sestanek z Nemci, so nosili na kapah črko M, kar je pomenilo Popović v spominih to zanika, vendar ne vem, zakaj bi partizanski komandant priznaval, da je namesto rdeče zvezde nosil znak M. „mačkovci“, pristaši Mačka. Popović v spominih to zanika, vendar ne vem, zakaj bi partizanski komandant priznaval, da je namesto rdeče zvezde nosil znak M. In ne vem, zakaj bi Nemci opazili ta detajl, ko bi ne bil resničen. Verjamem, da so jih partizani vlekli za nos, da bi se pokazali umirjeni, kot pristaši meščanske Mačkove stranke.

Partizanska mimikracija je bila stalnica. Ko se je tito srečal v Italiji s Churchillom, ni prišel z rdečo zvezdo, temveč v zlati uniformi. Celo svojim oficirjem je naročil, da za to priložnost odstranijo vse rdeče zvezde, da ne bi Churchill pomislil, da izvajajo boljševisični prevrat.

To piše Pirjevec. Srečanje avgusta 1944 v Napoliju je bilo sistematični trik, kako prevarati Churchilla. Od takrat naprej je začel

angleški premier spregledovati, da Tito z njegovim orožjem pobija predvsem četnike.

Navzlic vsem dokazom o Titovi revoluciji, pa njegovo NOB legitimirajo Angleži, saj so se prav ti 1943 odločili, da bodo v Jugoslaviji podpirali partizane in ne četnike.

Churchill je že na začetku 1943 odpisal četnike. Razlog je bil vojaško strateški, saj je videl, da ima v partizanih pomočnike, ki gredo v boj z Nemci ne glede na žrtve. Četniki mu s svojim čakanjem in strahom pred represalijami nad civilisti niso bili nič koristni. Toda, če ne bi bilo partizanov, bi bili četniki še vedno prvo osvobodilno gibanje v Evropi.

Z ozirom na nemško represalijsko politiko 100 talcev za enega padlega vojaka se pojavi dejansko etično vprašanje: ali je vreden efemerni strel v okupatorjevega vojaka, če s tem pogubiš celo ulico sorojakov?

Ja, razlika med partizani in četniki je bila tudi ta, da je Mihajlović verjel, da bo vojna dolga, partizani pa so bili prepričani, da bo leta 1941 konec vojne, da bodo Rusi zmleli Nemce. Še poleti 1941 se je četniški poveljnik Pantiž sestal s Titovim odposlancem Rankovićem in se dogovoril za skupno

Bizovik 1942 - „Smrt fašizmu - svoboda narodu“

delovanje, toda nasprotoval takojšnemu odporu. Dejal je, da zaradi ene uničene tračnice ne misli žrtvovati srbskih življenj.

Djilas, ki je bil najslavnejši komunistični disident, predsedel dolga leta po ječah, je bil v šesdesetih povabljen na univerzo v Virginiji, vi, ki ste bili tam gostujoči profesor, pa ste se temu energično uprli. Zakaj vas je tako ziritiral?

Takrat sem vedel, kakšno vlogo je imel v NOB. Gotovo je bil najbolj krvav komunistični politik. Gabilo se mi je, da bi prišel nekdo v okvir demokratičnih ustanov, kot je univerza v Virginiji, ki jo je ustanovil predsednik Jefferson, ki si je kot enega vzorov vzel ustoličenje karantanskih vojvod.

On je bil tisti, ki naj bi dal v iste jame zmetati pobite četnike in pse.

To se je zgodilo v Kolašinu, kjer je tako končalo 100 ali 200 mrtvih, ranjenih in polživih četnikov skupaj s kadavri psov. On je zanikal, da je bil tam prisoten. A kljub temu ostaja, da je bila njegova vstaja v Črni gori ena najbolj krvavih. Z Moše Pijadejem sta bila najbolj krvava partizanska voditelja.

Vaša najbolj šokantna trditev je, da je partizanstvo samo po sebi, zaradi dobrega milijona padlih pravi akt velezločina. Stvari se lotevate ne le s funkcionalne plati, temveč pravite, da če ljudje plačujejo vojsko, da jih brani, pa se ta izšolana vojska preda, zakaj bi potem civilisti ne sprejeli pravil okupacijskega režima.

To je bil osnovni problem v Jugoslaviji in Grčiji, kjer sta se vojski predali. S tem je nastal pravni položaj, v katerem so se podpisniki kapitulacije obvezali na določeno obnašanje do okupacijskih sil. Po vsem mednarodnem vojnem pravu je bilo prebivalstvo take dežele obvezano lojalno izpolnjevati naloge in ukaze okupatorja. Ali bi tudi v takem primeru Nemci šli v take represije, ne vem. Dejstvo pa je, da je v Jugoslaviji najprej prišlo do upora zoper okupatorje in da so represalije prišle kot protiukrep zoper uporniško gibanje.

Churchill je enako lojalnost zahteval od svojih otočanov, ki so prišli pod Nemce.

Ha- ha-ha. V nekem zborniku sem videl sliko, kako bobby salutira nemškemu SS-ovcu. Churchill jim je ukazal, da naj ne naredijo ničesar, kar bi sprovciralo nemške represalije. Do podzemskega gibanja je prišlo tudi

tam strani Židov in Nemci so tudi ukrepali. Toda kot celota so otočani sodelovali z Nemci do konca vojne. Oba guvernerja sta po vojni dobila naziva knights. Zelo enostavno je bilo Churchillu žrtvovati tujega človeka, posebno če je z Balkana, kjer je cena življenja nizka.

Vi navajate tudi partizanski vrh, ki je gojil kult velikih žrtev, sam pa je preživel vojno skoraj v celotni sestavi. Padla sta le dva, pa še ta dva ne v boju. Milutinovič je utonil v Donavi, ker ni znal plavati, Ivo Lola-Ribarja pa je pri vkrcanju v letalo za Kairo zadela bomba iz nemškega henschla.

Lojze Ude, oče istoimenskega ustavnega sodnika, je v knjižici *Moje mnenje* rekel: „Če pravite, da žrtve morajo biti, zakaj pa se vam lastne žrtve zde preveč dragocene!“ Zakaj pa je ves slovenski komunistični vrh razen Toneta Tomšiča kar lepo prišel skozi vojno? Imel sem prijatelja Toneta Čamernika, ki je bil med vojno komandant zaporov v Ljubljani in je ves čas sodeloval s partizani in jim omogočal pobege iz zaporov. Po vojni je postal pomočnik notranjega ministra Rankoviča in mi je na obisku pri meni doma povedal, da so po njegovem Tomšiča žrtvovali sami komunisti.

V prvih nekaj mesecih leta 1942 so OF-eksekutorji v Ljubljani pobili 40 vidnejših predstavnikov meščanskih strank. Vi pravite, da je bila kolaboracija z okupatorji opravičljiva in nujna.

Ja, ljudje so bili prisiljeni vanjo. Bila je legitimna. Ne vem, zakaj bi se ne smeli braniti pred komunizmom. Bilo je tudi smiselno, saj so ostajale do konca vojne možnosti, da se prepreči nastop komunističnega režima.

Uporaba nemškega orožja za boj zoper partizane se težko primerja s partizansko osvojitvijo Užic, kjer so osvoboditelji takoj likvidirali 800 intelektualcev in premožnih meščanov.

Ne samo to. V Užicu je živel Živojin Pavlovič, tajnik nekdanjega Partijskega sekretarja Gorkoviča, ki je ušel stalinističnim čistkam, in ki je v Franciji objavil knjigo *Bilan du Thermidor stalinien*. Tega starega komunističnega po navedbah Francoza Broueja iz njegove zgodovine kominterne partizani ujeli, ga strahotno mučili in ubili. Tako je že konec leta 1941 izgledala osvoboditev izpod okupatorja in bilo je jasno, da bo ob Titovi

zmagi Jugoslavija boljše vizirana.

Po vojni človeku niti dejstva niso bila več v prid. Na procesu zoper Mihajlovića navajate, da so ga šteli za odgovornega za smrt ameriškega letalca O. Connorja, toda ta isti O. Conner je bil tajnik odbora z več kot 100 sestreljenih ameriških letalcev, ki so hoteli pričati v Beogradu v prid Mihajloviću, potem pa so organizirali vzporedni proces.

Ha-ha-ha. Če bi kaj vedeli o tem ali ne, vemo, kakšni so bili povojni procesi in tudi zoper Mihajlovića ni mogel biti drugačen. „Nagrada“, ki jo je dobil za obrambo njegov odvetnik, je bila 3 leta zapora. Ko pa je v zaporu nenadoma umrl, je njegova družina zaprosila za njegovo truplo, da bi napravili obdukcijo in ugotovili razlog smrti, toda odgovor, ki so ga dobili, je bil, da jim trupla ne morejo izročiti, ker še ni odslužil kazni!

Na ravni razuma, premislekov in logičnih izpeljav proti partizanstvu odobravate celo kolaboracijo z Nemci. Toda vi sami leta 1943 niste ostali ne v Ljubljani, niti se niste odločili proti niti za partizanstvo, ampak ste izbrali četrto pot. Šli ste naravnost v osje gnezdo, v južni Italiji ste skušali priti peš prek nemških bojnih položajev na angleško stran?

Seveda, saj tudi nisem hotel podpisati izjave o protikomunistični spomenici leta 1943. Rekel sem, da vojna ni čas za politična obračunavanja. Danes na to drugače gledam. Takrat sem bil kot skoraj vsi žrtev ljudskofrontne mentalitete, ko je celotna Evropa, zlasti pa intelektualna smatrala, da se nam odpira nova era nove družbe pravičnosti in Indije koromandije, ki vlada v Sovjetski zvezi. Ljudje so bili resnično prepričani, da se tam cedita med in mleko. Intelektualci nosijo največjo odgovornost. Za slovenske razmere je to Kocbek. Če morda ne bi bilo njegove politike, njegove sposobnosti, da je kot krščanski socialist, kot katoličan, kot pobožen človek, ki je molil k Bogu, ne tako kot jaz - da je on sprejel ideologijo osvobajanja prek likvidacije svojih političnih nasprotnikov, to je za mene strahotno! Kocbek je bil usodno žalostna figura. Če je plačal s politično likvidacijo po vojni, je bila to majhna kazen zato, kar je naredil v naivni meri.

Bernard Nežmah

O Bermanovem dosjeju

Avtokritika dr. Aleksandra Bajta o svoji knjigi

Na knjižnih policah se je v zadnjem času v RS pojavila Bermanova avtokritika prof.dr. Aleksandra Bajta. Njegovi izzivi, o katerih razpravlja z avtorjem Miran Lesjak, so Bajtovo delo od leta 1995, ko se je ta svojstveni politično gospodarski strokovnjak upokojil in začel pisati, žeja po resnici. Bajt pravi, da bi se njegovo delo lahko glasilo Bermanova oporoka. V svojem delu odkriva lastno življensko pot, posvečeno mlajšim rodovom, ki niso doživeli državljanske vojne in komunistične revolucije. Tem velja dr. Bajtova sodba:

Državlansko vojno so pred 60. leti sprožili komunisti, ki so zaslepljeni z ideologijo neodgovorno pognali v smrt desettisoče ljudi. Med štiriletno morijo so sami počeli tisto, kar so očitali političnim nasprotnikom: pobijali, mučili, požigali, lagali, kolaborirali s silami Osi. Ko odpiramo zadnjo stran Bermanovega dosjeja, se nam Užička republika, bitka na Neretvi prikazujejo le še kot partizanska epika. Bajt z navajanjem številnih

Vračanja, Kranj, maj 1945

(foto Slavko Smolej. Sliko hrani muzej nov. slov. zgodovine)

virov dejansko tem partizanskim epizodam odkriva lažno masko rekoč: „Na območju Užičke republike kot povsod v Srbiji in Sloveniji se niso bojevali samo partizani. Prav tako so se bojevali Dražini četniki.“

M. J. Lesjak je hvaležen dr. Bajtu za podrobno opisovanje surovosti državljanske vojne.

Dr. Bajt po lastni izjavi ni bil član KP, je pa sodeloval s slovensko in zvezno komunistično vlado.

Avtor je dočakal pomlad 1945 na Poljskem in sodoživljal prihod sovjetske vojske. Tu je slišal o sklepih jaltske konference. Kot mnogi, se je tudi on vdajal umišljenosti, da bo v Jugoslaviji zavladal demokratičen režim, koalicija komunistov s člani jugoslovanske kraljeve vlade. Iz zaporov v Bački topoli je pisal prof. Edvardu Kocbeku, da bi izvedel ali res obstojajo možnosti demokracije. (prof. Kocbek je bil takrat zvezni minister za prosveto).

Profesor Kocbek mu ni odgovoril. Dr. Bajt se je vendar odločil, da odpotuje v Beograd. Tu je srečal Vando Zihlerlevo, sestro Borisa Zihlerla. Vanda ga je priporočila Leskovšku-Luki, industrijskemu in rudarskemu ministru. Po polurnem razgovoru je dr. Bajt postal direktor tovarne nogavic na Polzeli v Savinjski dolini.

Bajtov odgovor je, da sta Tito in general Mihajlovič imela precej skupnega glede do predvojnih političnih in socialnih razmer v stari Jugoslaviji. Tito je hotel boljše vizacijo, Mihajlovič bi vse spremembe izvajal v okviru monarhije. Bil je minister, član jugoslovanske vlade v Londonu vse do dneva, ko ga je izdal kralj Peter II po Churchillovi zahtevi.

Mihajlovič je bil pred vojno poveljnik 37. peš polka v Celju in zelo naklonjen Sloveniji. Prvi zvezni oficir pri Mihajloviču, polkovnik Hudson, je leta 1944 napisal poročilo o Mihajlovičevem nerazpoloženju do Hrvatov. Ta dokument so Britanci pokazali dr. Bajtu z obljubo, da ga bodo dali javnosti šele leta 2020.

Avtor knjige je mnogo potoval. - Bralci njegovega delo so ugotovili, v njegovi knjigi mnogo protislovij.

V svojem delu večkrat ponavlja dogodke. Zato se je odločil knjigo nadomestiti z drugo izdajo.

Po vrnitvi iz Londona je prevozil Bosno in Hercegovino. Hotel je biti priča zgodovine. Spominja se obrazov sovraštva, kadar so ljudje opazili na njegovem avtomobilu ljubljansko registracijsko tablico. Za sigurnost

si je poslužil zaščitnega jopiča. Njegov osebni namen je bil pogovarjati se z ljudmi, z očividci dogodkov. Znanstvena ocena Bajtove knjige do danes še ne obstoja. M. Lesjak postavlja vprašanje: „Mnogo kar ste napisali, danes ni mogoče oporekati. Toda takrat leta 1941, ko si se moral odločiti, ali boš šel v hosto, ali boš sodeloval v revoluciji, ali se ji ne boš priključil? Vsega tega ljudje niso vedeli. Zmago zaveznikov so pričakovali tudi domobranci, ki so prisegli na stadionu. Ko sem prvič slišal o prisegi (šele po vojni, ker me ni bilo v Ljubljani), sem bil presenečen. Vendar resnica je, da so domobranci v prisegi govorili o **slovenski domovini**. Jaz sem v tem videl nekaj pozitivnega. Hitlerju neposredno tako ali tako niso nič prisegli. Za dr. Bajta bi bila pasivna politika do Nemcev mnogo bolj smiselna. Hitler je po Roesnerju grozil, da bo domobrance poslal na rusko fronto.

Dr. Bajt je obsodil komuniste, ker so sprožili oborožen odpor. Morali bi čakati do konca in skupaj nastopiti z zavezniki proti Nemcem. „Obsojam jih, ker so šli v oborožen nastop, brez soglasja osnovnih političnih skupin. S polno zavestjo trdim, da so naredili velike zločine. E. Kardelj se je leta 1945 prikazoval kot velik humanist, toda on je bil tisti, ki je od partizanskih poveljnikov zahteval, da izvajajo teror, da požigajo cele vasi in pobijajo krščanske družine. Obsojam jih, ker so šli v vojno, da bi postavili boljševiški sistem. Vojno so izrabili za doseg svojih ciljev.“

Jugoslovanska vojska v domovini je bila izraz kontinuitete s prejšnjo Jugoslavijo. Mihajlovič, kljub nekaterim napakam, ni naredil nič takega, da bi ga označili kot kolaboranta. Miloš Minič, ki je leta 1946 zastopal obtožnico proti generalu Mihajloviću je zapisal, da Dražini četniki niso bili kolaboracionisti. Četnikom je bilo že od začetka jasno, da so njihovi nasprotniki Nemci.

Dr. Bajt se sprašuje:

„Leta 1943 je bilo popolnoma jasno, da bodo zmagali zavezniki. Churchill je šele takrat začel podpirati Tita. On si je enostavno vtepel v glavo, da to kar se dogajha v Jugoslaviji, ni državljanska vojna. šele po posvetovanjih v Caserti in Napoliju avgusta leta 1944, je začel sumiti, da nekaj v Jugoslaviji ni v redu. Rooseweltu in Churchillu je bilo škoda vsakega zavezniškega vojaka. V tem je tičalo moralno vprašanje, ki je soodločevalo o usodi Jugoslovanskih narodov.

Skoberne Slavko

Partizanska kolaboracija z okupatorji

Titova pogajanja z Nemci, spomladi 1943, niso le dokazano dejstvo, temveč je to sodelovanje danes splošno znano.

Tito si je že poleti 1942 prizadeval doseči pri Nemcih določitev rezervata (določenega ozemlja, op.p.), v katerem se ne bi medsebojno napadali, da bi lahko vse sile usmerili proti četnikom. To je bila njegova „osvobodilna“ politika od Drenove (december 1941) naprej, ko je z Kardeljem razglasil, da prehaja osvobodilni boj v svojo drugo, revolucionarno etapo in skladno s tem ustavil bojevanje proti Italijanom.

(To partizansko-italijansko kolaboracijo smo mi protikomunistični borci v živo doživljali, posebno pa ob Grčaricah in Turjaku (o.p.)

Mihajlovič se ni nikoli pogajal z Nemci na tako visoki ravni z najvišjimi nemškimi funkcionarji.

(Iz A. Bajtove knjige *Bermanov dosje*)

V povelju glavnega partizanskega štaba z dne 12. septembra 1943 stoji zapisano: „**Kjerkoli se Nemci pomikajo proti severu, jim sledite. Nemce je treba pustiti, da se umikajo brez borbe.**

Dajte čim večjo iniciativo tudi vašim podrejenim, ki pa morajo imeti v vidiku našo direktivo, **da z Nemci ne izzivamo borbe mi, dokler Nemci ne podvzamejo sovražnih dejstev proti nam, to se pravi, dokler oni nas ne začenjajo napadati, tudi mi ne napadamo na dotičnem sektorju.**“ Povelje sta podpisala: Boris Kraigher politkomisar in Jaka Avšič-general, namestnik komandanta.

Eden od načinov uničevanja slovenskega življa so bile okupatorjeve racije. Močni oddelki vojaštva so obkolili posamezne kraje, ali predele mesta in iz njih pobrali vse moške, katere so potem zvozili v vojašnice, pred posebno komisijo. Ta je odločala ene na levo, druge na desno, ene za internacijo, druge so izpustili.

V teh komisijah so sedeli zaupniki OF in člani komunistične partije, ki so skupno z Italijani pošiljali v internacijo nasprotnike komunizma.

Glavna zaupnika v teh komisijah sta bila **Ivan Rozman** iz Ljubljane, ki se je februarja leta 1942 vrnil iz gozda ter nastopal preoblečen v karabinerja ter **Ivan Mohor** član komunistične partije, prav tako preoblečen v karabinerja.

Ko je bil 1. januarja 1944 odkrit v Ljubljani arhiv partizanske obveščevalne službe, je bilo odkrito, da je bil **Mohor** eden glavnih obveščevalcev v komunistični obveščevalni službi v Ljubljani.

Zaradi tega ni čudno, da so bili člani izvršnega odbora OF, ki so tedaj

ob racijah še vsi živeli v Ljubljani, po dva ali trikrat odpeljani v vojašnico pred komisijo, pa ni bil nikdar nobeden določen za internacijo. Mnogi pa sploh niso bili odpeljani v vojašnico, ker so jih Italijani že prej obvestili, v katerem predelu mesta bodo racije.

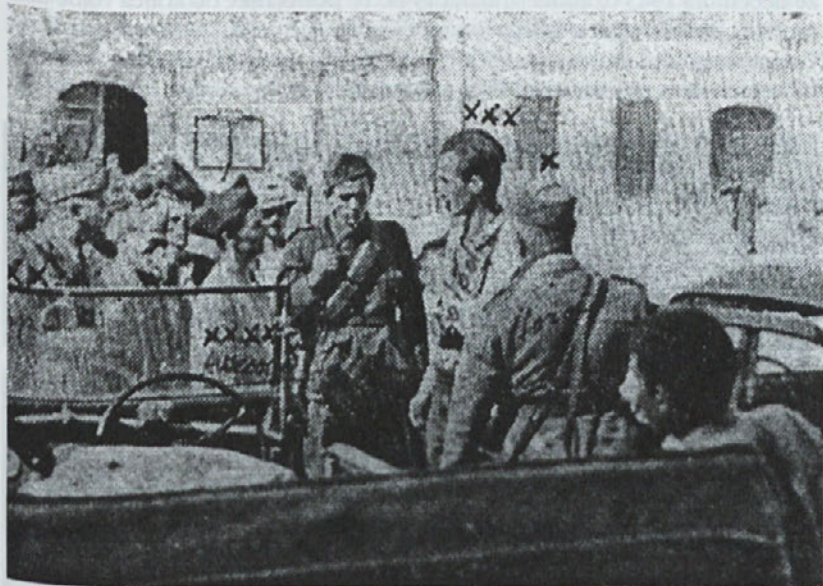
Vse je bilo „naravno“, če vemo, da je bil vodja italijanske obveščevalne službe armadnega zbora kapitan D Amata, njegova priležnica pa je bila **Emilija Kraigher, roj. Krebs**, žena Vita Kraigherja, voditelja Varnostno-obveščevalne službe pri OF.

D, Amata je po njenih navodilih iz seznama talcev vedno črtal vidnejše komuniste ako so katerega po pomoti prijeli Italijani. Ta ženska je tudi odločala izpustitev komunistov iz zaporov ter preskrbovala prepustnice za nemoteno gibanje po terenu.

Ko je spomladi 1942 odšel iz Ljubljane Izvršilni odbor OF so vsi člani prešli Ljubljanski blok z rednimi italijanskimi dovolilnicami!

Celo po koncentracijskih tabotriščih so imeli vpliv in oblast slovenski komunisti.

Tako ob javni in tajni kolaboraciji z Italijani in Nemci, so partizani „osvobajali“ slovenski narod.

Uradna pogajanja med odposlanci partizanov ter zastopnikov Italijanov v Novem mestu 9. septembra 1943.

Gorenjsko domobranstvo

Pred devetimi leti sem se kot pripravnica v Gorenjskem muzeju v Kranju lotila teme o gorenjskem domobranstvu. V kratkem bom zagovarjala magistrsko nalogo s to temo, poleti pa želim izdati knjigo, ki bo vsebovala tudi imenski seznam žrtev med gorenjskimi domobranci, ki sem ga uspela sestaviti do sedaj. Zavedam se, da je pred menoj še veliko dela, vendar mi sedaj lahko pomagajo le tisti, ki so vojni čas in dogodke po nej doživeli in, ki bi lahko z izjavami pomagali sestaviti čim bolj natančen seznam in potek dogodkov. Od 30. septembra 1999 pa sem v Muzeju novejšo zgodovino pripravila razstavo o domobranstvu na Slovenskem, kjer je prikazano tudi gorenjsko domobranstvo.

Pri oblikovanju gorenjske samozaščite, Oberkraimer Selbstschutza, oziroma Gorenjskega domobranstva, je sodelovalo več organizacij in posameznikov. Prve postojanke Gorenjskega domobranstva: Lučine, Gorenja vas, Suhi Dol in Črni vrh, ki so spadale pod finančno obmejno stražo, so bile ustanovljene že decembra 1943 oziroma januarja 1944. Te postojanke do konca vojne niso uredile odnosa do gorenjskega domobranstva, sicer so jih šteli med postojanke Gorenjskega domobranstva, finančno pa jih niso podpirali. Februarja 1944 je bil ustanovljen pokrajinski odbor za Gorenjsko, v katerem so bili radovljiški

Gorenjski domobranci iz postojanke Sopotnica (Foto Janez Gorenjc)

odvetnik dr. Albin Šmajd, dr. Jože Lavrič, kranjski odvetnik dr. Anton Megušar in dr. Tine Debeljak, urednik kulturne rubrike v Slovincu. Maja 1944 pa je prišel na Gorenjsko nečak ministra Mihe Kreka, Slavko Krek. Predstavil se je kot tajnik generala Rupnika. Zbiral naj bi poročila o stanju na Gorenjskem, reorganiziral politično linijo domobranstva, organiziral nove postojanke, predvsem pa zagotovil postojankam večjo samostojnost. Slavko Krek je dobival obveščevalna poročila od vodje Slovenske legije Rudolfa Smersuja. Sodeloval je tudi z Rudolfom Humerjem iz Škofje Loke, ki je bil oficir za zveze med postojankami. Krek je seznanil z Walterjem Hochsteinerjem, vodjo NSDAP Kranj.

Gorenjski organizatorji so že 15. marca in 9. aprila 1944 ustanovili Postojanki v Škofji Loki in Kranju.

Med ustanovitelji Gorenjskega domobranstva v Kranju so bili Franc Erpič, Milan Amon in Franc Šenk.

Slovenska in Sokolska legija sta jeseni 1944 pošiljali svoje može na postojanke Gorenjskega domobranstva. Ti častniki so bili pozneje med poveljujočimi na postojankah.

Med domačini pa so sodelovali tudi predvojni voditelji SLS za Gorenjsko: iz Avstrije se je leta 1944 vrnil nekdanji narodni poslanec JRZ in banski svetnik Janez Brodar iz Hrastja pri Kranju, aktiven je bil kranjski dekan Matija Škerbec.

Oktober 1944 je bil v vili Savnik v Kranju sestanek organizatorjev domobranstva, kjer so govorili o podrobnostih organiziranja domobranstva, pa tudi o možeh prisilno mobiliziranih v nemški vojski, ki bi jih skušali vključiti v Gorenjsko domobranstvo. Prisotni so bili Slavko Krek, Janez Brodar, Alojz Perne, kasnejši vodja propagandne dejavnosti, Janez Ovsenik, aktivni organizator iz Predoselj in Franc Juvan, organizator domobranstva na domžalskem.

Postojanke Slovenskega domobranstva so sodelovale z gorenjskimi postojankami, čeprav nemški okupator tega ni dovoljeval. V svojih poročilih so slovenski domobranci navajali gorenjske postojanke kot „postojanke izven območja“. Domobranci iz Suhega Dola in Lučin so že aprila 1944 skupaj z domobranci iz Rovt odšli v vasi Gorenja vas in št. Jošt. 43. četa iz Horjula je tudi večkrat obiskala postojanko v Gorenji vasi. Predvsem pa so iz ljubljanske pokrajine pošiljali knjige in propagandiste.

Gorenjske domobranske postojanke so bile razvrščene predvsem v trikotniku Brezje-Kamnik-Kranj. Drugi center je bil ob Polhograssjskih Dolomitih in ta se je najprej oblikoval. Pozneje, predvidevam, da predvsem na pobudo Centra Gorenjskega domobranstva, pa je nastal center v Litiji in okolici.

Postojanka Kovor je bila ustanovljena najbrž z namenom, da se razširi domobranstvo tudi proti Gornji Gorenjski, to nakazuje tudi podatek, da je bila postojanka v Trziču drugič ustanovljena po koncu tečajev na Brdu in sicer

marca 1945. Prvič so postojanko ustanovili poleti 1944 pa je bila kmalu ukinjena.

Ob drugi ustanovitvi postojanke v Trziču so poročali: „Precej na tesnem smo med strmimi gorami. Tu vsaka beseda glasneje doni, celo brnenje letal je močnejše, korak po tlaku udarja odločneje in naša pesem kar buči skozi ozke ulice. Pa trobentačeva budnica se sliši daleč naokrog in verjetno se bodo morali Tržičani navaditi, da bodo z nami vstajali in z nami legli...Lepo je takole orati ledino, spoznavati ljudi, ki so bili pod partizanskim vplivom in jih pridobivati za pravično stvar. Prepričani smo, da bomo s svojim poštenim in samozavestnim nastopom osvojili Tržič in tukaj spodbili tla tuji komunistični modrosti Osvobodilne fronte. Tako bo treba pri nas na Gorenjskem osvojiti kraj za krajem.“

Na Jesenicah domobranske postojanke ni bilo. Najbrž je vplivalo dejstvo, da so bili organizatorji že decembra 1943 ubiti. Menda tudi vodja gestapovske izpostave Clement Druschke ni bil navdušen, da bi ustanovili postojanke. Na sestanke v tovarno pa je prihajal referent za propagando s postojanke Lesce. V Kamniku se je zadrževalo sedem domobrancev vendar postojanke niso ustanovili.

Vseh postojank je bilo 50, največ pa v ravninskem delu v trikotju Kranj - škofja Loka - Ljubljana - Kamnik.

(nadaljevanje v naslednji številki)

Posadka iz Sopotnice (Februar 1945 - Foto Janez Gorenjc)

Še pomnite „tovariši“?

Z na prsi stisnjeno pestjo ste se zaklinjali: „Smrt fašizmu“, pa ste razpadlo italijanasko fašistično vojsko varno spremljali čez Sočo, da se ji ni skrivil las.

„Svoboda narodu“ ste kričali, pa ste ta narod morili po dolgem in po čez, ga zaničevali in se norčevali iz njegovega Boga, požigali vasi in cerkve, jih onečaščali, podirali kapele in občestna znamenja.

„Smrt fašizmu“ je veljalo slovenskemu narodu, ki je bil zaveden in veren in „svoboda narodu“ je veljala krvavi komunistični partiji.

Še vedno si prizadevate, da bi narodu posebno mladini vtepli v glavo, da ste bili „narodno osvobodilna vojska“, ta narod pa ni pozabil, da ste bili

rdeči revolucionarji, se borili za trinoga Stalina in Tita - za sovjetsko Slovenijo brezboštva in sužnosti..

Ta narod še ni pozabil, da je bil vam „okupator“, sovražnik pošten, zaveden Slovenec, ki ni z vami tulil v vaš rog.

Vsem tem je veljala vaša krvava stisnjena pest in lažna krilatica „Smrt fašizmu“

Zakaj je bilo potrebno vse to? Po polstoletnih napihnjenih samohvalnicah se vam je razpršilo v grenak očitek.

Vaš babilonski stolp „slave in moči“ se je sesul kot krhka glina na majave temelje laži prevar, nasilja in zločinov. Edino kar ste si priborili je **sramotno mesto v slovenski zgodovini.**

Vesela, udarna domobranska trojka

Vrnitev

Ko sem se iz tujine vrnil domov, sem našel domačijo zapuščeno, ovijal jo je bršljan, preraščala trava in grmi.

In okolišnje drevje jo je zasulo z listi; njena streba je razrita štrlela v nebo kot budodelca usmiljenja proseči roki.

Vbodne duri, izpahnjene v vibarni noči - priča, da je v bišo treščilo - so visele čez prag nagnjene,

in okna so bila kot votle oči, iz katerih me je mrtvo gledal mrak.

Kje ste, sosedje? Sem zaklical trikrat.

Od prekletstva ogroženi so šli drugam in pred prekletstvom je izginila vas.

Oko je zastrmelo, zajokala mi je duša. V kakšno propast gre odsotnosti čas!

Vbrezupu sem se prekrižal in vstopil: sprejeli so me blad in molk in mrak,

Kot da bila bi mrtva moja mati, kot da bi mrtev bil moj oče...

Le luč prestrašena je kazala po kotih, kaj vse se je v biši sesulo v prah.

Na vgrezli postelji v temi, nekdo je ležal tib in v klobčič zvit.

Z divjim pogleda me sovraštvom, kot da sem jaz morilec in on - ubit.

Hej! Kdo si? - planem vanj. On pa sikne: Jaz sem ti! Sem ti!

Takrat sem dvignil roki, pesti od gneva sta se v plamen vžgali mi in z njima svetil sem po biši in jo palil, v strahu prastare uroke sem ponavljal.

Zdaj mojo domačijo použiva požar, visok ogenj pleše po oskrunjeni zemlji, kot pošasten duhovnik vpije, kdo jo je izdal: z norim veseljem požira stare, svete stvari in jih z dimom bruba v breznato noč...

Rdeč sopar mi je ožaril prej beli obraz, zublji in dim mi čarajo neizrazne reči.

Od blizu in od daleč so prišli ljudje, nekateri so se kot meglice

spustili z belih pokopališč,

Drugi so se kot tulež izvili iz izginulih vasi, tretji so pripošastili iz zamolčanih hostnih grobišč,

in vsi so kriknili vame: zakaj sem se vrnil.

Odgovarjal sem, da je tujina bujša kot smrt, da na lastni zemlji že tujec drbtim...

Objeli smo se in do zore strmeli v ogenj, ki se je z nami vred spreminjal v skrivnost.

Tone Kuntner

Zora Saksida, Gorica, Italija

KJE STE ZDAJ?

*Kje ste zdaj, tovariši
srčne tovarišije,
ko so dejanja naših src
ponižana v norčije?*

*Kje ste zdaj, prijatelji
Enega hotenja,
Kje ljubezen in zvestoba
Skupnega življenja?*

*Kje ste zdaj, izvoljeni
Moje domovine,
Ki je moja kakor vaša,
Ko ječi od bolečine?*

Rdeči tabu

*Odšli so.
Ne,
Niso odšli,
Vrnili so jih.*

*Trupla
So obletavale
Črne ptice
In še ostrile
Grozo v ljudeh.*

*Kajni
Niso pomislili,
Da bo ta morija
Živ dokaz
Za njihov
Dubovni
Poraz.*

V OGNJU GROZE PLAPOLAM

*Objavljamo spominski govor v triglavskem parku Miliwaukee -
USA na Spominski dan 1999.*

Danes je spominski dan, zato poromajmo v kraje naše bolesti. Obhajamo 54. obletnico največjega zločina nad slovenskim narodom, „ko Slovenec je moril Slovenca brata“ - kot je zapisal Prešeren, „kako strašna slepota je človeka!“

Sem eden izmed ostankov izdanih in pobitih domobrancev. Geslo mojega govora je: „V ognju groze plapolam“ - kar je napisal pesnik domobranec France Balantič, moj rojak in prijatelj. On je slutil kako bo daroval svoje življenje za narod in vero in je to opisal v svojih pesmih.

Zamislimo se, koliko so trpeli fantje, ko so goreli in izgoreli na grahovski postojanki, medtem, ko so partizani rajali okoli goreče hiše. Zdaj naj vam v spomin pokličem še trpljenje turjaških borcev. Kako so partizani uničili branilce te postojanke? S prevaro in izdajstvom in povrhu so še najeli tujce-Italijane. Ali so bili Italijani kdaj kaznovani za zločine nad našim narodom? Nikoli! Komunizem in fašizem sta se pobratila pri uničevanju slovenskega naroda. Kako strašna slepota je človeka!

Ne pozabimo žrtev v Mozlju, Grčaricah, Jelendolu, Velikih Laščah, ter umorjene v Ljubljani - dr. Erliha, Natlačena, Grozdeta, Pavčiča in še in še. Gotovo se mnogi spomnite domobranca, akademika Ivana Hribovska iz Gorenjskega. Bil je jako inteligenten mladenič. Čeprav Kocbekovec je revolucijo prepoznal kot zločin in je bil pošten, da z zločinom ni mogel sodelovati. Tole je zapisal svojim: Izdajalec je tisti, ki laže, da se bori za svobodo, pa mu gre le za oblast in revolucijo.

Tretjega maja 1945 so politiki sklicali v Ljubljani veliko zborovanje. Zakaj? Zato, da so vzeli poveljstvo nad slovenskimi domobranci generalu Rupniku. Čez tri dni pa so ukazali naj bežimo iz domovine.

Tedaj sem bil prosvetar nad novomeškimi domobranci. Ko so sporočili, da je domobranstvo razpuščeno, nas je veliko sklenilo, da ne gremo iz domovine in smo raje postali skrivači. Tisti, ki smo se skrivali

in nismo nasledli lažnjivim amnestijam smo preživel.

Ne vem za podrobnosti trnjevega pota preko Ljubelja in Drave na Vetrinjsko polje. šest mesecev pozneje sem slišal v begunskem taborišču v Italiji pripovedovati člana Narodnega odbora, dr. Zajca, Bevca, Jelenca in novinarja Mirka Javornika, kako je bilo.

Dragi bratje domobranci! Gotovo se spominjate, da je vest, ko so Angleži izdali domobrance, jih izročili partizanom in lagali, da gredo v Italijo, udarila med nas kot strela iz jasnega. Kako tudi ne! To je bilo plačilo za zvestobo! „Britanica fides, nulla fide“...ali: angleška verolomnost.

Le dr. Meršol si je upal stopiti pred angleškega maršala, protestiral in prosil. Gorje premaganim! Ali smo bili res premagani? Nikakor ne! Izdani smo bili!

In zdaj pojdimo z izdanimi domobranci, ranjenci, ženami, materami, dojenčki in starci po trnjevi poti skozi Jesenice, Kranj, Zavode, škofjo Loko v grobišča v Kočevskem Rogu, ter skozi Dravograd in Celje v Teharje. Koliko trpljenja, koliko joka, koliko molitve. To so kraji naše bolečine. Polno je še grobišč, ki so znana, kjer počivajo izmučena trupla naših mučencev, njih duše pa so pri Bogu. Velikokrat smo se vprašali,

Vračanja, Kranj, 1945

(foto Slavko Smolej. Slika hrani muzej nov. slov. zgodovine)

zakaj je Bog dopustil toliko trpljenja! To je skrivnost, ki je ne bomo nikoli doumeli. In zakaj je Bog dopustil da se nas je precej rešilo? Zato, ker Bog hoče, da smo pričevalci teh Kajnovih zločinov. Kdo je kriv? Kdo je ukazal te zločine? Najprej oba Josipa: Stalin in Broz. In nato Kardelj, Kidrič ter pomočniki: Maček, Ribičič, Dolanc - vsi poznate imena. Mnogi so se šolali v Rusiji, učili v španiji in morilski izpit naredili v Sloveniji. In ti heroji dobivajo medalje in mastne pokojnine. To je 20 stoletje za Slovence. Kje pa je mednarodno sodišče?

Vse to so delali iz razrednega sovraštva. Zveri ne delajo tega svoji vrsti. Tega je sposoben le človek, ki ga je zaslepila vražja ideja komunizma.

Kaj pa mi, ostanek izdanih in pobitih? Razkropljeni smo po celem svetu. Najprej smo Bogu hvaležni za življenje. Potem pa imamo dolžnost, da smo pričevalci. Veže nas velika ideja, za katero smo trpeli. Poslušali smo Cerkev, našega škofa Gregorija Rožmana, ki nas je vodil in svaril pred komunizmom in tudi sam trpel begunstvo.. Kot vojaki smo sledili generalu Rupniku. Tudi on je šel v muke in smrt za svojimi vojaki.

Naši mučenci nas prosijo dvoje: Ne pozabite nas! Zato se zbiramo letno in slavimo njih spomin in žrtev. In drugo: Bodite složni!

Slovenski narod umira, a umreti ne sme! Pot, da bomo stali in obstali je ena: Blaženi škof Slomšek nas je učil: Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ za obstoj naroda.

Prešeren pa je zapisal v Zdravljici: "Bog našo naj deželo, Bog živi ves slovenski rod..." Tako naj bo!

*Intrigant Churchill je zahteval lojalnost
od svojih otočanov, ko so prišli pod nemško okupacijo.
Oba guvernerja je po vojni povišal v kneza,
nas — zanj tujce Balkana pa je predal
našim morilcem.
Zanj ima samo Anglež ceno življenja*

Nadaljujemo z objavo iz arhiva

„Slovenija v borbi za svobodo v dobi okupacije“,

katero je priredilo del vodstva tedanje SLS v begunstvu:

Bitenc Mirko, Kranjc Marko, Križman Andrej, Stare Miloš.

„Osvobodilna fronta“ in zavezniki.

Iz dosedanjega popisa razmer v Sloveniji pod okupacijo je potrjena teza, da je bilo delo OF in partizanstva na Slovenskem komunistična revolucija. Ta revolucija je bila zato tesno naslonjena in v ozkih prijateljskih stikih z diktatorsko boljševisko SSSR, z vso doslednostjo pa je odklanjala zahodne zaveznike in podtalno rovarila proti njim.

Naj v dokaz trditve navedemo izjave vodilnih osebnosti osvobodilne fronte v njihovih letakih, v njihovem tisku ter na njihovih sestankih in zborovanjih.

A.- Odnos „OF“ do SSSR.

1. Ustanovni sestanek „Osvobodilne fronte“ se je na predlog KPS zedinil, „da sta usoda in bodočnost slovenskega naroda povezana z usodo in bodočnostjo velikega ruskega naroda in vse Sovjetske zveze.“

2. V 5. številki „Dela“, organa CK-KPS, je Boris Zihrel, član CK-KPS novembra 1942 priobčil članek „SSSR in slovenski narod“, v katerem pravi: „Navodila tovariša Stalina so bila mogočno orožje v rokah slovenskih komunistov v njihovem boju.“

3. V isti številki „Dela“ je „Krištof“- Edvard Kardelj, član CK-KPS in delegat slovenske OF v AVNOJ-u (Antifašistično večje narodnog oslobodnjenja Jugoslavije) ter sedanji podpredsednik jugoslovanske vlade v Beogradu, napisal članek „Druga fronta“, v katerem pravi med drugim: „Na čelu tega boja je nedvomno Sovjetska zveza sama. Njen neprestani boj za priznanje osvobodilnih gibanj majhnih in zatiranih narodov in njena neprestana politična podpora tem gibanjem je prava oblika njene borbe proti prikritim oporiščem fašističnih imperialistov. Na tej liniji je tudi podpora, ki jo uživa s strani Sovjetske zveze slovensko

osvobodilno gibanje z OF na čelu, podpora, ki je prinesla OF prvo mednarodno priznanje“.

4. Predsednik IOOF Josip Vidmar, sedaj član „Doma narodov Jugoslavije“, je za drugo obletnico OF napisal brošuro z naslovom „Beseda o Osvobodilni fronti“. Na strani 7 tega spisa pravi:

„A vloga komunistične partije med nami ni bila samo notranje-politična, temveč je imela tudi zunanje-političen pomen. Komunistična partija Slovenije je stranka z enotnim programom, kakor ga ima vladajoča stranka Sovjetske zveze. Naravno je, da je njeno delo med nami vzbudilo zanimanje v vladajoči stranki v SSSR in s tem tudi v državnem vodstvu Sovjetske zveze. In kaj potem pomeni za nas zanimanje in celo naklonjenost največje vojaške velesile... ,čutimo že danes, a še vse drugače bomo, o tem sem trdno prepričan, to naklonjenost čutili pri mirovnih pogajanjih, pri katerih se bo naša narodna usoda dokončno urejala za dolgo bodočnost.

Toda Osvobodilna fronta je šla v svojem programu še dalje... ter izjavila, da stremi k povezanosti slovanskih narodov pod vodstvom velikega ruskega naroda. S tem določilom je opredeljena vsa narodno osvobodilna volja Osvobodilne fronte...“

5. Boris Kidrič, tajnik CK-KPS, tajnik IOOF in sedanji predsednik vlade v Sloveniji je na konferenci KPS, ki se je vršila v dneh 5-8. julija 1942, dejal dobesedno:

„Če ne bomo preskakovali faz, bomo dosegli, da Sovjetska zveza razglasi po svetu, da je to vojna za sovjetiziranje sveta. Sledil bo zlom fašističnih front, nevtralizacija Anglije in Amerike“.

6. Zaključne besede na tej konferenci - napisal jih je verjetno Kidrič sam - so se glasile:

„Kakor se nismo ustrašili vseh težav pri izvrševanju nalog, ki nam jih je na vojaškem področju stavljal Partija, tako se ne bomo ustrašili teh, ki si jih postavljamo danes. Izvršili jih bomo, če bomo neomajno zaupali našemu vodstvu, če bomo zaupali komunistični internacionali in njenemu spretnemu komisarju antifašistu Juriju Dimitrovu, če bomo neomajno zaupali velikemu strategu in voditelju narodov, tovarišu Stalinu“.

7. Zoran Polič, član IOOF, je 26. junija 1943 rekel:

„Zavedati se moramo, da je Slovenija kakor tudi ves Balkan absolutna ruska domena in to v političnem, kakor tudi v vojaškem oziru.“

8. Tone Fajfar, član IOOF, sedaj minister slovenske vlade, je meseca

maja 1942 na zborovanju v Kompoljah govoril:

„Mi hočemo zvezo balkanskih narodov v sklopu Sovjetske zveze. Zato bomo vse one, ki se bodo borili proti tem našim težnjam, iztrebili z vso doslednostjo“.

Tako je OF ves politični in vojaški napor usmerjala po navodilih iz Moskve.

CK-KPS je od prvega dne vojne imel radijsko zvezo z Moskvo. Tja je OF tudi vsak dan pošiljala politična in vojaška poročila, ki jih je potem tam objavljala „Radio slobodna Jugoslavija“.

B -Odnos „OF“ do Angloamerikancev.

Komunistična partija Jugoslavije (KPJ) je bila že pred vstopom Jugoslavije v drugo svetovno vojno do zahodnih zaveznikov izrazito sovražno naperjena. To dokazujejo:

1. Proglas KPJ z dne 30. marca 1941 v Beogradu (priloga 2),
2. Letak KPS z dne 31. marca 1941 v Ljubljani (priloga 2),
3. Letak KPS februarja in marca 1941 v Ljubljani (priloga 2),
4. Resolucija I. Konference KPS (priloga 2). (Objavljeni v prihodnji številko, op. ur.)

Voditelji s tolikim pompom povdarjene borbe za osvoboditev narodov so bili po teh dokumentih načelno proti vstopu Jugoslavije v vojno ob strani zahodnih zavezanikov.

Odnos OF do zapadnih zaveznikov pa je ostal tudi med vojno neizpremenjen. To dokazujejo naslednje izjave oziroma dejstva:

1. Priča, ki je imela dolgo časa vpogled v delo in usmerjenost IOOF, je izjavila: „Že pred razsulom Jugoslavije je bilo razpoloženje Komunistične partije docela protiangleško in protizavezniško. Po zlomu Jugoslavije pa so se ti ljudje orijentirali še strožje proti Angliji in Ameriki in sicer zaradi navodil iz Rusije, ki je opozarjala, da bi Angleži in Amerikanci kot reakcionarji utegnili izjaloviti poskuse za revolucijo“.

2. Boris Kidrič je na konferenci KPS meseca julija 1942 izjavil: „Tistih, ki bodo šli na angleške pozicije, se je treba bati, ker bodo prej ali slej šli v naročje bele garde“.

3. Vito Kraigher je v začetku septembra 1942 izjavil v Ljubljani

naslednje: „Klerikalci (s tem je mislil pristaše SLS) nam delajo velike težave. Najhujše je pa to, da bodo vse ljudi zapeljali v anglofilske vode. Zato mora nekaj vidnih političnih ljudi iz vplivnih vrst pasti. Prvi bo Stare (Miloš)“.

Dne 6. oktobra 1942 je bil resnično poizkušen atentat na Miloša Stareta, ki se pa ni posrečil.

4. Podpolkovnik Pero Popivoda je maja 1943 na predavanju v Iški grapi rekel: „Ko bomo vse države osvobodili, bomo pognali še Anglijo“.

5. Polič Zoran, član IOOF, sedaj minister slovenske republike v Ljubljani, je 26. julija 1943 rekel: „Med partizanskim moštvom in komando se pojavlja žalostno dejstvo, da postajajo anglofilski. Zvezo z Angleži smejo uporabljati kvečjemu kot propagandno sredstvo, njihove simpatije pa nikakor ne smejo biti na angleški strani, zlasti pa se ne smejo navzeti njihovega duha...Anglijo lahko izrabljamo v toliko, v kolikor s tem lahko slepimo ljudstvo, na drugi strani pa da izvlečemo iz Angležev kar se le da.“

6. General Jaka Avšič, namestnik vrhovnega poveljnika „slovenske narodno-osvobodilne vojske“, je oktobra 1943 v Dobrniču govoril:

„Naš partizan se bije ob Soči, ob Vrbskem jezeru, ob Uni, pripravljen da stre sovražnika, pa naj si bo to Italijan, ki ga je že strl, ali Nemec, ki ga bomo kmalu strli, domači izdajalec belo in plavo gardist ali pa Anglež Vse bomo uničili.“

7. Partizanski veljak „Tinče“ je 6. marca 1945 pisal Živi Fornazaričevi - „Čivki“, sekretarki okrožnega komiteta KPS za srednje Primorje med drugim naslednje: „Čivkica, sedaj ti povem nekaj, čisto na uho, ko imaš že tako funkcijo. Pripravite se na velike dogodke. Poglobiti boste morali svoje politično delo. Obiskali vas bodo oni, o katerih smo se pogovarjali, da se bodo morala primorska dekleta do njih prav tako ponosno obnašati kot proti okupatorju. Pa ne obupajte zato. Sprijazniti se boste morale s tem, da boste imeli do mirovnih pogajanj ne baš zaželjene goste, to v informacijo“. (Pod „Obiskali vas bodo o n i.“ so vsekakor mišljeni Angloamerikanci).

Isti Zoran Polič je spomladi 1943 prepovedal podtalnemu partizanskemu tisku pisati kakorkoli v angleškem ali amriškem duhu in smislu.

Jeseni istega leta so politični komisarji dobili ponovna navodila, da morajo na shodih govoriti v protiangleškem smislu.

Splošno je znano, in po pričah ugotovljeno dejstvo, da je dalo vrhovno

poveljstvo narodno-osvobodilne vojske spomladi 1943 postreliti več vojakov in poveljnikov, ker so se začeli odvracati od ruske linije in preveč ogrevati za Angleže.

C.-Partizani pobijajo AA-padalce.

V posebno žarki luči pa osvetljujejo stališče partizanstva do AA številni umori anglo-ameriških padalcev in vojakov po partizanih:

1. Septembra 1943 so partizani pri uničenju jugoslovanskega častniškega odreda na Grčaricah zajeli tudi angleškega majorja, zdravnika dr. Kalana, vodilnega člana IS v Beogradu. Dr. Kalana je na njegovo zahtevo zaslišal angleški zvezni častnik pri partizanski vojski major Jones, ki je odredil, da mora biti dr. Kalan sprejet v službo partizanskih odredov in dobiti primerno mesto. Partizansko poveljstvo je dr. Kalana res poslalo v partizansko bolnico Straža-Toplice, priliki premika te bolnice v drug kraj pa so partizani dr. Kalana umorili (Izpoved pok. Dr. V. Kraigherja, priča Tumpej Marjan, sedaj v Rimu).

2. Partizani so v septembru 1943 pobili 3 angleške radio-telegrafiste, ki so jih zapadni zavezniki poslali kraljevski JV in dodelili poveljstvu Slovenije

3. Koncem leta 1944 je protiletalsko topništvo v Mariboru sestrelilo ameriško letalo. Spustili so se 4 letalci, od katerih je trojico odnesel veter na desno stran Drave. Eden izmed letalcev je pristal v vasi Jablance, občina Sv. Barbara v Slovenskih goricah (Korena). Ta letalec je v gozdu naletel na partizane. Kmetje so to videli. Partizani so ga prijeli, mu oropali zlatnino in novo uniformo, njega ubili, njegove stvari si med seboj razdelili. Priče, da so kmetje to pripovedovali so: podporočnik Melaher Jože, narednik šef Alojz, kaplar Neuwirt Jože in kaplar Ornig Rudolf, vsi sedaj v taborišču Eboli.

4. Gospa Majcen Gizela, žena partizanskega komandirja, kapetana Majcna iz Čakove 4 v bližini sv. Jurija ob ščavnici, je pripovedovala članu štajerskega četniškega odreda Krašovcu Martinu, da so partizani ubili 3 ameriške letalce 26. oktobra 1944 (Krašovec Martin je v taborišču Eboli).

5. Decembra 1944 so domobranci iz Novega mesta v št. Petru pri Novem mestu pokopali 4 trupla od partizanov umorjenih AA-letalcev, ki so se nekaj dni prej spustili v sektorju Trebelno in so jih tam partizani zajeli, nato ubili in tam pokopali. Ko so jih domobranci odkopali, so

ugotovili na truplih tudi rane, znamenja mučenja. Odkop je bil fotografiran.

6. Pri akcijah po gozdovih v sektorju Javor-Grosuplje-Stična v Ljubljanski pokrajini v mesecu marcu 1944 ter v januarju 1945 so vojakom kraljeve JV pripovedovali kmetje iz vasi Leskovec v bližini Police, da so partizan ubili v nekem gozdu 6-8 ameriških padalcev. Po odskoku iz letala je prišel en letalec v vas Leskovec št. 13, kjer je pustil svojo opremo. V tej hiši so ga dobili partizani, ga odvedli in ubili. Poročevalec odreda je videl še letalčevo opremo v tisti hiši

7. Februarja 1944 je med Stično in Višnjo goro prisilno pristalo z letalom 6 letalcev, ki so jih partizani zajeli, oropali, slekli in brez vsakega zaslišanja postrelili. Pokopali so jih na mestu uboja (Priča vojak Zagorec Janez.)

8. Po izjavi partizana Kanalec Mirka, starega 22 let doma iz Nagozda pri Kobaridu, pripadnika 18, partizanske brigade, so partizani avgusta 1944 v bližini Planine pri Zapikraju nas Primorskem ubili 7 AA-letalcev, ker niso hoteli z orožjem sodelovati pri partizanih. Kanalec tudi ve, kje so grobovi (izpoved vojaka Uršiča Alojzija).

9. V maju 1944 je iz obstreljenega letala odskočil pri Kostanjevici na Krasu na Primorskem pilot, ki so ga potem zajeli italijanski partizani. Ko so ga izropali, so ga ubili z motivacijo, da v svojih vrstah ne potrebujejo AA-vojakov. Pokopan je v bližini Stanijela na krasu (Izpoved vojaka Vrčona Alojzija).

Nadaljevanje prihodnjč

Nacistično-boljševiško prijateljstvo

Po dogovoru Hitler-Stalin naj bi Sovjetska zveza dobila poljska in nekatera druga ozemlja, ki jih je izgubila po prvi svetovni vojni. Sovjetska armada je -presenečena nad hitrim nemškim prodorom - na poziv nemškega zunanjega ministra Joachima von Ribbentropa mejo prestopila 17. septembra, že naslednjega dne brez odpora prodrla do Brest-Litovska in se tam srečala z Nemci. Obe vojski so se nato razporedili po dogovorjeni demarkacijski črti, 28. septembra sta Vjačeslav Molotov in Ribbentrop podpisala sporazum o mejah in prijateljstvu, s katerim sta si obe državi Poljsko razdelili. Sovjetska vojska je brez boja dobila veliko število ujetnikov, oficirje so pozaprli in jih večinoma (več kot 10.000) pobili pri Katynskem gozdu blizu Smolenska.

HITLER - STALINOVO BRATSTVO

V usodni noči 23. na 24. avgust 1939 je bila v Moskvi podpisana pogodba o nenapadanju med Stalinovo SSSR in Hitlerjevo Nemčijo. To dejanje je botrovalo drugi svetovni vojni. Nacisti so zaradi tega, ker so bili zavarovani z vzhoda, lahko svobodno napadli Poljsko, potem pa zahodne države.

Sporazum, ki ga je v Hitlerjevem imenu podpisal Ribbentrop, v Stalinovem pa Molotov, je eden najhujših zločinov proti miru v vsej zgodovini. Pogodba je vsebovala skrivno določbo (treba je bilo počakati do leta 1989, da jo je Moskva priznala!). Celi narodi so bili izročeni na milost in nemilost totalitarističnim silam. Zgolj z enim samim podpisom s peresom.

17. septembra 1939 je Rdeča armada vdrla na Poljsko, 230.000 ljudi je prišlo v ujetništvo. Preživelo jih je le 82.000. SSSR si je preprosto priključila 180.000 kvadratnih kilometrov ozemlja, na katerem je živel 12.000.000 ljudi. Od leta 1940 so s tega ozemlja odpeljali proti Sibiriji in Kazahstanu 381.000 civilistov - poljski zgodovinarji menijo, da jih je bilo vsega skupaj milijon. Avgusta 1941 jih je bilo živih še 243.100. Berija je ukazal postreliti 25.700 časnikov in civilistov. Aprila 1943 so nacisti odkrili več kostnic s 15.000 pobitimi (izobraženci in poljska elita) v Katznskem gozdu blizu Smolenska. Vsak od njih je bil ustreljen v glavo. Dolgo časa je Sovjetska zveza ta zločin pripisovala Nemcem. Resnico je leta 1992 priznal Jelcin ob obisku v Varšavi.

Oktober 1939 je 75.000 sovjetskih vojakov vdrla v pribaltske države, njim je junija 1940 sledilo še več stotin, tisočev vojakov, da bi te države sovjetizirali, potem ko so zaprli okrog 20.000 oporečnikov.

Junija 1941 so v eni sami noči odpeljali 25.711 prebivalcev pribaltskih držav, leta 1948, ko je prišla na vrsto Litva, so jih odvedli 80.000 v gulage, 21.259 pa so jih pobili med operacijo, ki so jo imenovali „pomiritev“, potem, ko so Litovci odklonili kolektivizacijo.

Samo v dveh dneh (22. in 23. maja 1948) so v 32 konvojih odpeljali 36.932 moških, žensk in otrok; leta 1949 še 95.000 prebivalcev s pribaltiškega območja, od teh 27.094 mlajših od šestnajst let, 1785 otrok sirot, 146 invalidov in 2.850 izčrpanih starčkov. Leta 1951 je sledil nov val nasilja. S pribaltiškega območja so odpeljali 200.000 ljudi, od teh 120.000 prebivalcev iz Litve

Te številkke izvirajo iz arhivov sovjetske tajne službe KGB in verjetno še ne povedo vse resnice. Samo iz Litve so odpeljali tretjino odraslih ljudi.

23. avgusta 1989, petdeset let po zločinski pogodbi, so prebivalci pribaltskih držav sklenili 600 kilometrov dolgo neprekinjeno verigo vzdolž ruske meje. V Lvovu v Ukrajini pa je na desettisoče ljudi sodelovalo v procesiji z lučkami okrog stolnice sv. Jurija.

Leta 1990 so se na zidovih pojavile karikature, ki ponazarjajo podpis sramotnega pakta med Ribbentropom in Molotovom kot politično poroko.

Nacistično-boljševiško prijateljstvo

Borili so se za „vero“

KPS je uporabila NOB in vse zaveznike OF, terence, partizane za vse za kar jih je rabila. Med 1941-45 naj bi to bila narodno osvobodilna borba. Kljub temu, da vsi podatki vključno vojaška analiza pokažejo, da tega skoraj ni bilo, na tej prevari dosledno vztrajajo. V času, okoli 1970 ko so mislili, da bo revolucija kot nemški rajh živel tisoč in več let, so NOB označili pravilno to je za borbo za nov socialni red, za komunizem. V tistem času, so borce celo nagradili s posebno visokimi pokojninami t.z. revolucionarnimi. To označbo imajo še danes!

Ob osamosvojitvi, ne pred njo nego po njej smo mogli slišati laž, da so zato največ zaslug imeli ravno partizani. Nič jih ni motilo, da so med revolucijo in po njej brez besede zvesto sprejeli SFRJ in Tita. Nič jih ni motilo, da so Slovenijo propagirali vedno in povsod v okviru Jugoslovanske diktature in strukture. Višek nesmisla in norčevanja iz partizanov pa gre škofu dr. Vekoslav Grmič-u, ki je pred kratkim „odkril“ pravo poslanstvo partizanov v javni izjavi „partizani so se bojevali za iskreno krščansko vernost za **Boga, narod in domovino**.“

Dražgoše: 9.1. je 58 obletnica te tragedije. Slavijo Dražgoško bitko v okviru NOB. Ta lažna predstava, ta zgodovinska laž izključuje prisotnost Cerkev, pri sočustvovanju do vaščanov, ki so plačali neusmiljen račun. O podrobnostih „bitke“ ni govoril nihče. Lažno so napisali, da so partizani prišli v Dražgoše, ko so to opazili Nemci so začeli streljati s topovi. Očividno hočejo zamolčati, da so partizani izzvali s streljanjem iz zasede na oskrbovalno kolono, sestavljeno iz prisilno mobiliziranih Luksemburžanov. Tipična akcija v okviru revolucije, ko so hoteli ustvariti kaos, nered in represalije okupatorja. Govoril je Janez Stanovnik in se blamiral z izjavami „Dražgoše naša samozavest“ (čigava o.p.) Dražgoše ostajajo naše Termopile 2, sprava v strpnem sožitju.

Dr. Peter Urbanc

Občnemu zboru Zvezi Društev Slovenskih Protikomunističnih Borcev

Dragi soborci!

Smo v letu novega tisočletja. Če se ustavimo za trenutek, da naša misel pohiti v tisto žalostno in usodno pomlad 1945, se moramo vprašati: „Pa kako, da sem jaz ostal?“

„Že v rokah so me imeli satanski zločinci. Na morišče so me že gonili. Saj sem bil že v breznu, na kupu mrtvakov in ranjenih. Saj sem...“

Vsak izmed nas dragi soborci ima svojo zgodbo groze, vendar zavito v čudež božje Previdnosti.

Vsakemu izmed nas, ki smo preživel partizanski holokavst nad slovensko mladino, je Bog določil poslanstvo pričevanja doživetega, za dokaz in opomin poznim rodovom boljšešiškega divjanja, ki ga še zavijajo v „osvobodilni boj“, ker jih je strah, grozno strah pred narodom in vestjo!

Drugo poslanstvo pa nam naročajo naši mrtvi bratje:

„Nadaljujte borbo proti sovražniku našega naroda, razkrivajte njegove laži, sprenevedanja, nasilja in zločine!“

Pa boš morda dejal: „Kaj pa še zmorem, ker sem star in bolehen.“

Nič drugega, kot ostani član naše Zveze do konca in po svojih možnostih podpiraj

**Novoizvoljeni predsednik Zveze DSPB
Milan Zajec**

delo odbora, delo Konzorcija, da bo naše glasilo Tabor, ki je tvoj in moj glas, ki je naša skupna obtožba in protest zločinskemu partizanstvu!

Naš predsednik je dejal: "Če prenehamo z glasilom, je naš konec."

Kako pravilno gledanje!

Dragi soborci, tudi mi vztrajajmo do konca, vsak po svojih močeh in zmožnostih. Če je kdaj kakšna žrtev, spomnimo se Teharjev, št. Vida, Škofje Loke, naših ranjencev in civilistov in ponosni bomo, da moremo biti vsaj malo podobni njim, ki so morali umreti, da Slovenija živi.

Naša zahvala dosedanjemu odboru za vse opravljeno delo, novo izvoljenemu pa zagotavljamo vso našo oporo in tesno sodelovanje do nadaljnjega še na fronti brez premirja za

Boga Narod in Domovino!

Ivan Korošec

Tabor DSPB -Argentina

Zlata poroka

Blaž Potočnik in Angelca Škerlj-Potočnik

Oba naša prijatelja spadata v generacijo beguncev iz leta 1945. Po težkem, usodopolnem obdobju na Koroškem sta pristala v Kanadi. Blaž je bil eden redkih, ki se je rešil iz transportov smrti. V Kanado sta potovala ločeno v ladjah s kabinami za 50 in več oseb. Kot mnogo Slovencev sta za novi dom izbrala Toronto.

Po težkem, vendar že bolj veselem obdobju prvih skromnih, napornih služb sta se poročila v Torontu, dne 15. oktobra 1949. V zakonu sta imela 2 sinova in 2 hčeri, ti pa 3 vnuke in 4 vnukinje. Potočnikova mlada generacija zna slovensko in so vedno blizu naše skupnosti. Slavljenca sta bila od samega začetka člana mnogih naših župnijskih in drugih organizacij. Delokrog je šola, pevska kultura in društvo domobrancev Tabor. To jima ni prineslo nobenih materialnih koristi toda množico resničnih prijateljev in polnost zavesti zvestobe idealom. Blaž je talentiran pevec, kot tak je bil od leta 1950 član naših malih in velikih pevskih zborov, vodil je mladinski zbor z 72 pevci. Tako je ljubil petje, da je dobro obvladal operne arije. Skupaj z Vilmo Bukovec, Jožetom Osano je posnel samostojno ploščo. Blaž in soproga verjetno najbolj poznata življenje naše diaspore, še

posebno povojne. Naš slavljenec je dve generaciji pel, občasno še danes na, 1032 slovenskih porokah in preko 600 pogrebih. Drugo področje, ki ga pokriva Blaž je ravnateljstvo slovenske dopolnilne šole pri župniji. Ta šola ima poleg v Argentini največ dijakov v diaspori. Blaž z uspehom poučuje slovenščino za odrasle. Njegovi učenci so naši rojaki, ki so pozabili ali se niso nikdar dobro naučili slovenščine in celo nekaj pravih Kandačanov. Potočnikova sta bila močno povezana z našo Koroško. Po njegovi zaslugi je prišlo do intenzivne kulturne izmenjave. Korošci so se mu zahvalili za njegovo veliko delo s podelitvijo prestižne Tischlerjeve nagrade. Leta 1989 mu je ŽHP v Torontu podelila kulturno nagrado. Blaž je zadnja leta močno dejaven v našem domobranskem društvu Tabor, predsednik od leta 1995 naprej. Z odborom organizira vsakoletno komemoracijo za padlimi domobranci in žrtvami komunizma na kraju kanadskih mučenikov v Midlandu. Letos je v tem okviru s sodelavci organiziral nepozabni slavnostni večer. Rojaki, predvsem oni rešeni s Koroške, smo počastili 93 letnega Kanadčana majorja Barreja, ki je eden od glavnih rešiteljev slovenskih civilistov v Vetrinju. Prisotni so še bili: grof Nikolaj Tolstoj s soprogo, poznan po razkrivanju Vetrinske tragedije, naš kardinal dr. Alojzij Ambrožič, Ambasador RS dr. Božo Cerar in končno trije slovenski Lazarji iz Roga, domobranci Milan Zajc, Franc Kozina in Franc Dejak in Ivan Korošec, ki se je rešil iz Teharij. Večer je bil nepozaben, edinstven po pomenu in obisku. Rojaki v Toronto smo ponosni in hvaležni Blažu in Angelci. **Na mnoga leta!**

Dr. Peter Urbanc

Angelca in Blaž

**Čestitamo!
Tabor**

Mara Kolman - 80 letnica

Mara Kolman, rojena v dobro poznani Kosovi družini v Borovnici, je praznovala 12. marca v jubilejnem letu 2000 v krogu svoje številne družine svoj bogati življenski praznik.

Lepo in brezskrbno mladost je pretrgala komunistična revolucija, ki jo je doletela na št. Joštu kot učiteljico. V Borovnici se je poročila z domobranskim kapetanom Ludvik Kolmanom. Maja leta 1945 je bežala pred nasiljem partizanov z leto starim sinčkom preko Ljubelja in preživela begunska leta v Lienzu in Spittalu na Dravi.

Ko so se beguncem odprla vrata v novi svet se je izselila v Ameriko v mesto Waukeegan, kjer še danes živi. Družina je hitro rastla in je sedaj ponosna mati osmih otrok - štirje sinovi in štiri hčere. Mož Ludvik je moral prijeti za vsako delo - tudi neprimerno njegovi izobrazbi, da je lahko preživel družino. Otroci od prvega do zadnjega so bili v šoli odlični in so si z raznimi štipendijami pomagali, da so vsi

končali univerze in so dobro situirani.

Naša slavljenka Mara je z dušo in srcem navdušena domobranka že od vsega začetka, ko je mož Ludvik pomagal generalu Leonu Rupniku ustanoviti slovensko domobranstvo iz vaških stražarjev Notranjske, ki so se zbrali v Borovnici ob italijanskem razpadu. Tukaj v Ameriki pa še prav posebno odkar je mož Ludvik postal predsednik Zveze društev slovenskih protikomunističnih borcev Tabor.

Večkrat se spominja prijetnih srečanj ob priložnosti raznih spominskih proslav, banketov in drugih važnih obletnic v Torontu, Clevelandu in Milwaukee, katerih z možem nista nikoli zamudila vse do njegove smrti leta 1992. Mara še vedno zelo pogreša moža in pravi, da izpolnjuje

njegovo željo, ko se vsako leto udeleži s hčerko in vnukinjo v narodni noši spominske proslave v Clevelandu, kjer vodi z Blažem Potočnikom - predsednikom Tabora Toronto - ljudsko petje. Rada prihaja na park Triglav s svojo prijateljico gdč. Maričko Kadunc, ki je njena desna roka.

Naravno, da ob tej lepi visoki starosti, korak postaja počasnejši kot bi štel preizkušnje in izkušnje. Naša jubilarica je čila, zdrava, vesela in družabna. Povsod rada pomaga: pri Taboru, Misijonskem krožku in društvu Triglav, kjer vodi petje in je dopisnica za Ameriško Domovino, Tabor in tudi drugod jo beremo s prijetnimi članki. Za razvedrilo in kratek čas pa rada igra „tarok“ s svojimi vnuki in vnukinjami, ki jih ima dvanajst. Tarok igra je bila pri Kolmanovih že od nekdanj prijetna domača zabava.

Draga Mara, vsi tvoji številni prijatelji in znanci iz Milwaukee-ja ti želimo še mnogo lepih, zdravih in sončnih let.

Triglavani

Čestitkam lepega jubileja draga Mari se pridružuje tudi Zveza DSPD in Konzorcij glasila. Še na mnoga, mnoga leta vrla domobranka!!

Inž. Miha Mejač - 75 letnik

Inž. Miha Mejač je brat našega Taborjanskega predsednika Franja. Bil je domobranec in kot tak dvakrat ranjen. Prvič v Žlebiču, nato pa še težko ranjen ravno pred koncem, pred Ivančno gorico. Pred umikom je bil med ranjenci na vlakcu, pa ga je Franjo vzel v svojo oskrbo in je tako z 22. četo prišel v Vetrinje. Ko se je pozdravil je šel z drugimi študenti v Gradec, kjer je na graški univerzi diplomiral kot inženir kemije. Po končanem študiju se je poročil z Gino in prišel v Milwaukee. Bil je zaposlen pri firmi Allen Bradz kot inženir in je sedaj v pokoju. Miha ima sina in hčerko, ki živita v Milwaukee-ju.

Prav za svoj 75 rojstni dan je ponovno zbolel in je bil operiran. Vsi taborjani in vsi Triglavani mu prav iz srca želimo hitrega okrevanja in še mnogo lepih let med nami.

Tvoji Taborjani

Janko Limoni - 80 letnik

Janko je bil rojen v Dobu pri Domžalah. Ko je bil mlad se je učil za ključavničarja - dohitela pa ga je vojska in se je pridružil gorenjskim domobrancem. Kot tak je prišel v Vetrinje. Z Loni sta se srečala ko sta oba delala v tovarni pri Beljaku. Poročila sta se v Seebach in sta leta 1948 prišla v Milwaukee k Jankovi sestri. Zaposlil se je v tovarni in ostal tam do svoje upokojitve.

Janko je od vsega početka član Tabora in njegov dolgoletni tajnik v Milwaukee-ju. Je tudi zaveden član društva Triglav in eden od zaslužnih garačev za triglavski park. Janko je oče štirih otrok in stari oče osmih vnukov.

Dragi Janko, zahvaljujemo se ti, da opravljaš tajniške in blagajniške posle za naš Tabor in ti ob tvojem visokem jubileju želimo še mnogo zdravih let med svojo družino in prijatelji

Tvoji Taborjani

Izstopam iz članstva NSZ

Ker ne želim odgovarjati na nekorektno vedenje predsednika Nove slovenske zaveze dr. Tineta Velikonje, z dnem 20. 12. 1999 izstopam iz društva NSZ in svojega odstopa ne prekličem, vse dokler bo on predsednik. S svojim dejanjem ne želim rušiti NSZ, ampak želim, da gre po poti uresničevanja namena in programa, za katerega je bila ustanovljena; sam sem bil njen ustanovni član, sicer samo pisno, ker se še nisem smel vrniti v domovino,.

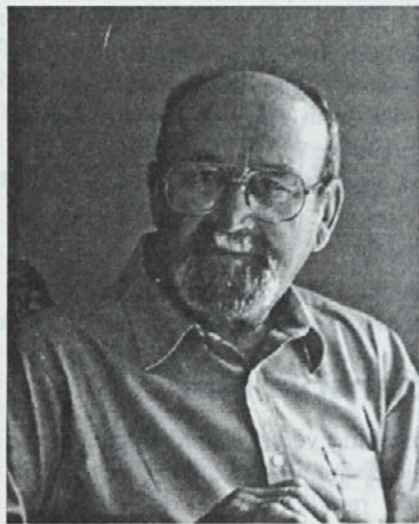
Vinko Levstik, Gorica

„Gorje tistemu, ki ne doživi v prostosti več tistega, karga je v taborišču smrti edino še držalo pokonci — ljubljena oseba“.

(V. E. Frankl)

Janez Matašič

(13. maj 1924 - 29. januar 2000)

Pokojni Janez je bil rojen na Krašnjem Vrhu nad Metliko v Beli Krajini. Med vojno se je pridružil Vaškim stražarjem in kasneje domobrancem, dvajsetim fantom, katere je vodil Franc štefanič iz Kreževske vasi.

Odšli so na postojanko Vaške straže na Dolž pri Stopičah. Bil je večkrat premeščen in končno kurir v šentvitskem bataljonu. Po vojni se je umaknil na Koroško, ker pa ni vedel, kako je doma s starši se je aprila 1946 napotil v Slovenijo, kjer je našel očeta, mati pa mu je med tem že umrla. Ko se je vračal so ga v Ljubljani aretirali. Zaprt je bil na Poljanskem nasipu.

Vojaško sodišče ga je obsodilo na 20 let strogega zapora. Kasneje so ga premestili v Mariborske zapore, kjer je 8 mesecev preživel v bunkerju, ves čas v popolni temi, brez umivanja, britja in sprehodov na svežem zraku. Leta 1954 so ga premestili v Škofjo Loko, na nedeljo 9. junija 1957 se mu je posrečilo pobegniti. Za njim je bilo 11 let in 2 meseca zapora. Skrival se je pri bodoči ženi v Čemšeniku nad Zagorjem ob Savi. Od tam sta oba pobegnila v Avstrijo, kjer sta se 7. oktobra 1957 poročila v Žihpoljah.

Od tam sta se preselila v Kanado 19. julija 1958. Zaposlil se je pri tvrdki avtomobilov General Motors, kjer je tudi dočakal upokojitev. Ženo Milko sta imela sina Janeza in hčerko Mojco, ki je poročena s Poldetom Zupan iz Zagorja in imata tri otroke. Kupila sta v Brooklinu

blizu Oshawe kmetijo z lepim številom goveje živine in tako imela mirno življenje.

V letu 1968 sta šla z ženo na obisk v Slovenijo za dva tedna, toda po dveh dneh so ga zopet zaprli za šest mesecev. Takrat je končno izvedel zakaj je bil obsojen na 20 let zapora. S pomočjo priči in odvetnikov ter tvrdke General motors iz Oshawe je dokazal, da je bil po nedolžnem zaprt. Spustili so ga na odločno zahtevo kanadske vlade in tako se je vrnil k ženi Milki in otrokom.

Mnogo je pretrpel naš soborec pokojni Janez. Bil je vsa leta zvest član Tabora, iskren, pošten in veren Slovenec. Odbor društva Tabor v Kanadi mu je izkazal čast, saj so krsto nosili odborniki, pri odprtem grobu pa mu je v slovo spregovoril predsednik Blaž Potočnik.

Bil je lep pogreb v Brooklinu, pogrebno sv. mašo je imel domači župnik, asistiriral pa mu je slovenski duhovnik France Turk. Tudi pevci iz Toronta so peli v cerkvi. V pogrebem zavodu pa so mu v slovo zapeli pesem „Vigred se povrne“.

Dragi Janez mirno počivaj v kanadski zemlji, vdovi Milki in otrokom izrekamo globoko sožalje!

Blaž Potočnik, Tabor -Toronto

Dragi Janez!

(govor pri odprtem grobu 2. februarja 2000)

V imenu društva Tabor in žalujoče žene Milke ter otrok bi se rad poslovil na tvoji zadnji poti. Pošten in iskren član društva Tabor, zvest svojemu narodu in veri ter načelom Slovenskega naroda, Bog, narod, domovina si v soboto izdihnil svojo blago dušo. Vedno si bil pripravljen pomagati fizično in finančno domobranski ideji. Ko smo pred leti postavljali spominski križ pomorjenim domobrancem v Midlandu. Za vse to nesebično delo ti bo Bog bogato poplačal. Tvoja duša je že pohitela k Vsemogočnemu v naročje. Mnogo si pretrpel v življenju. Komunisti so te krivično zaprli dolga leta. Po božji volji si končno le prispel v svobodno deželo Kanado, ki te je lepo sprejela.

Ustvaril si z ženo Milko lepo družinico, ki te bo sedaj zelo pogrešala, saj so izgubili dobrega, skrbnega moža, očeta in starega očeta. S tvojo

smrtjo smo tudi mi Taborjani izgubili enega najbolj zvestih članov. Občutili bomo to veliko izgubo.

Spočij se dragi Janez v tej kanadski zemlji, ki ti je dala zadnje zatočišče in mirno življenje. Ženi Milki in otrokom pa v imenu društva Tabor izrekam še enkrat iskreno sožalje!

Blaž Potočnik, predsednik Tabora Kanada

Franc Ovniček

Rojen je bil 28. februarja 1926 na Dolžu pod Gorjanci, sin Franceta in Ivanke Zelinger.

Brezskrbna otroška leta je preživel med vinogradi in gozdovi Gorjancev.

Družina se je preživljala ob skromnih pridelkih, ki jih je rodila podgurska zemlja, več pa je bilo pričakovanja ob vinogradu.

S težkim delom na žagi v Gorjancih so si nekateri Dolžki moške prigarali skope denarje za vsakdanje potrebe

Ob veliki ekonomski krizi in pomanjkanju dela v letu 1930 je Ovničkov oče odšel za delom v Ameriko, v Argentino.

Družina je ostala brez očeta. Mati se je sama ubijala z dnino po kmetijah v dolini, da je preživljala sebe in dva otroka. Leta so minevala in oče se ni vrnil.

Prišlo je leto vojne 1941. Mati in starejši sin sta delala na obnovljeni žagi. Kljub italijanski okupaciji ni bilo sprememb, dokler se niso pojavili partizani s stisnjeno pestjo fašizmu. Toda pod njihovimi streli so začeli padati verni in zavedni Slovenci.

Smrt je prišla tudi na žago. Francetovega strica, ki je bil gozdni čuvaj so našli razmesarjenega v gozdu. Partizani so odvedli tudi nekaj drugih

vaščanov, ki se niso več vrnili..

Franceta je posebno smrt strica pretresla. Partizani so bili dnevni obiskovalci na žagi grozeč z orožjem v roki

France je s prijateljem zbežal v gozd, pa so ju zajeli partizani in še otroka, vključili v svoje vrste.

Ob italijanskem razpadu je France pobegnil od partizanov in se javil domobrancem. Dodeljen je bil v 48. četo („Marijin vrtec“) II. udarnega bataljona na Rakeku kot trobač.

Bil je korajžen in zvest vojak. V priznanju mu je poveljnik Vuk Rupnik prinesel novo trobento, dokler mu je ni poškodoval partizanski strel.

Ob domobranskem napadu v soteski Krke je bil težko ranjen v nogo. Ob koncu vojne je bil v ranjeniškem transportu čez štajersko, katerega so pred Dravo ustavili partizani in odklopili parni stroj, pa je junaška Irena zbrala lažje ranjence in z njimi pomikala vagone na zavezniško stran. Preko rdečega križa je prišel v begunsko taborišče v Italiji.

Leta 1948 je France emigriral v Argentino, kjer se je srečal s svojim očetom

Kmalu si je ustvaril svoj lastni dom ob družici domačinki. V zakonu so se jima rodili trije otroci: France, Jože in Ivanka. Dočakal je tudi sedem vnukov, ko se mu je pojavila težka bolezen, kateri je podlegel 5. oktobra 1999.

Pisec teh vrstic sem Claudio G. Santamaria, mož Ovničkove Ivanke. Zbiram material za biografijo Franceta Ovnička. Prosim vse njegove soborce in prijatelje, da bi mi poslali kakršnekoli podatke ali slike v zvezi s Francetom. Vse mi bo dobrodošlo, Francetu Ovničku pa v lep, trajen spomin.

Telefon: 4751-0936, sr.Claudio.

Lojze Galič

Nas je zapustil 29. januarja 2000. Rojen je bil v Ljubljani 4. decembra 1908. Živel in šolal se je v Ljubljani in je svojo mladost preživel v sokolskih vrstah. Ko se je začela komunistična revolucija se ni pridružil svojim prijateljem, ki so šli v partizane, ampak se je umaknil v Italijo. Od tam je 1950 prišel v Milwaukee. Takoj je pristopil k protikomunističnemu društvu Tabor. Z veseljem je sodeloval pri naših spominskih proslavah

z recitacijami in tudi govori. S svojo ženo Francis, ki je tudi že pokojna, se je rad udeleževal spominskih proslav na Orlovem vrhu v Clevelandu.

Bil je tudi aktiven član društva Triglav.

Dalj časa je bolehal in še en teden pred smrtjo je bil v bolnici kar korajžen in zgovoren. Šlo pa je hitro navzdol - presenečeni smo bili, ko smo po slovenski radio oddaji zvedeli za njegovo smrt.

Lojze je bil zaveden Slovenec in odločen protikomunist. Pogrešali ga bomo pri Taboru in pri Triglavu.

Pogrebne maše, ki smo jo spremljali s slovensko pesmijo se je udeležilo veliko njegovih prijateljev, ki so ga tudi spremili na njegovi zadnji poti.

Počivaj v miru, dragi Lojze, naj ti bo lahka ameriška zemlja.

Tvoji Taborjani

Ivan Gorjup

Ivan Gorjup se je rodil maja 1914 v vasi Marolče, župnija Sv. Gregor pri Velikih Laščah. V zgodnji mladosti je izgubil mater. Oče se je ponovno poročil, saj ni mogel voditi gospodarstva sam, z dvema majhnima otrokoma. Nova mati je bila izredno dobra in skrbna. Bila jim je prava mati. Ko je Ivan v Argentini mogel od svojega zaslужka prihraniti nekaj denarja, se je takoj spomnil nanjo.

Ivan je bil ob času revolucije hraber, zvest vaški stražar in odločen, borben domobranec. Imel je srečo, da se je rešil na Velikem Osolniku pri Robu, ko so komunisti septembra 1943 zajeli skoraj vso skupino gregorskih stražarjev in vse postrelili. Ko so se ustanovili domobranci, se jim je takoj pridružil. Ob umiku leta 1945 se je zopet rešil, ker je čez Koroško odšel v Italijo.

Ko je leta 1948 prišel v Argentino, se je najprej zaposlil pri ministrstvu za javna dela. Delal je kot zidar in mizar. Ker je bil zelo delaven in varčen, si je kmalu sezidal lasten dom in se poročil. Rodil se mu je edinec Anton. Po rojstvu otroka je žena bolehal in kmalu umrla.

Zadnja leta svojega življenja je bil precej osamljen. Začel je pešati in 17. avgusta ga je sin našel mrtvega. Z njim je umrl trden kmečki človek zvest svojim idealom.

Naj mu bo Bog bogat plačnik.

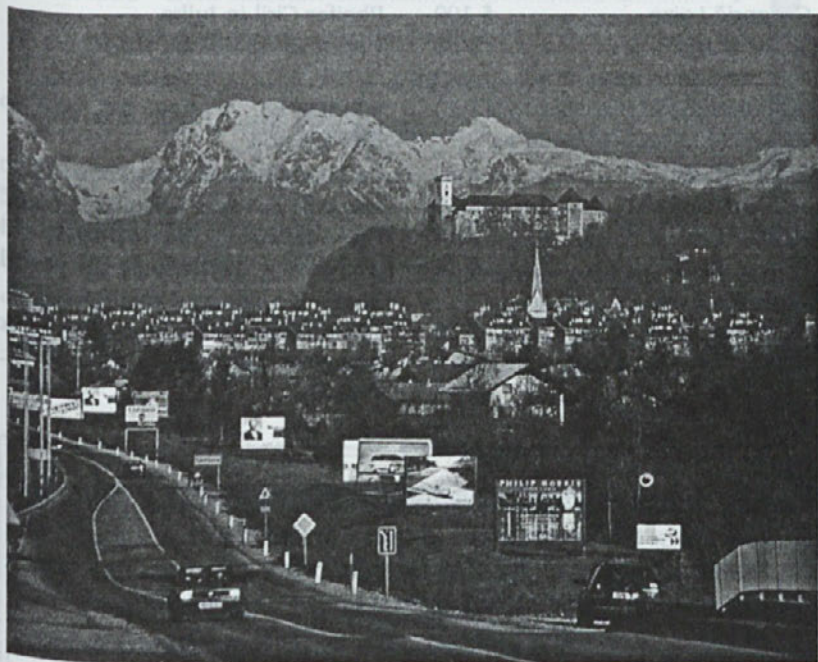
Soborec

Na obilico pisem, ki nam žele vztrajnosti in uspeha pri našem delu, se nam ni mogoče zahvaliti pismeno vsakemu posebej, zato uporabimo naše glasilo za toplo zahvalo vsem.

Vsem domobrancem in prijateljem, ki nas kakor koli podpirate in želite uspeha in sreče v novem tisočletju - prisrčna hvala!

Z enakimi željami Vas pozdravljamo in želimo Vam in Vašim dragim dočakati dan resnične slovenske svobode, pravice in sprave!

ZSPB in Konzorcij Tabora

Ljubljana - pogled z Barja

Tiskovni sklad

Vinko Levstik	70 DM
N.N. v spomin na	
Bizoviške Domobrance	\$ 20
Ema in Jože Pogačar kan.	\$ 500
Vinko Levstik	100 DM
Vinko Levstik namesto cvetja	
in svečke na grob	
soborcu-junaku Janezu	
Jamniku	50 DM
Jarem Štefka, v spomin	
na moža, Lojzeta Jarem	\$ 10
Gregorič Lojze	\$ 100
Sladič Marija	\$ 30
N.N. v spomin na	
domobrance iz Bizovika	\$ 20
Zupančič Lojze, v spomin na	
Smolič Jožeta	\$ 20
Mavsar France	\$ 10
Pheifer Ciril	\$ 10
Lekšan Rudi	\$ 10
Zupančič Lojze, v spomin	
na Štepec Cirila	\$ 20
Mohar Lojze in Marija, v spomin	
na Smolič Jožeta	\$ 40

Mohar Lojze in Marija, v spomin
na Jarem Lojzeta \$ 10

Rožmanov dom

N.N. San Isidro	\$ 50
N.N. Hurlingham.	\$ 100
Šerjak Primož namesto cvetja	
mami na grob	\$100
Ema in Jože Pogačar ... kan.	\$ 500
NN Capital	\$ 500
Bidovec Franc	\$200
Gregorič Lojze	\$ 100
Pheifer Ciril in Julka,	
v spomin na Cekule Jože	\$ 30

POPRAVEK: V štev. 1-2 pod to
rubriko stoji:

Za spomenik v št. Jerneju: in sledijo
imena: M. Kolman, I. Bambič, F. Mejač

**PRAVILNO: Na spominski
proslavi v Milwaukee so zbrali
Mari Kolman, Ivan Bambič,
Franjo Mejač \$ 1.050 za spomenik
pobitim domobrancem v št.
Jerneju.**

*Djilas je bil najbolj krvav komunist. On je bil tisti, ki je dal
zmetati v iste jame pobite pse in četnike. To se je zgodilo v
Kolašinu, kjer se je tako končalo sto ali dvest mrtvih,
ranjenih in polživih četnikov skupaj s kadavri psov.*

(Iz dr. Bajtovega B. Dosjeja)

VSEBINA

Svoboda, bratstvo, enakost.....	49
Nesmiselnost partizanskega boja - Prof. dr. Aleksander Bajt	51
Avtokritika prof. dr. A. Bajta - Skoberne Slavko	61
Partizanska kolaboracija z okupatorji - Tabor	64
Gorenjsko domobranstvo - Monika Kokalj Kočevar	66
Še pomnite „tovariši“? - Kondor	69
Vrnitev - Branko Rebozov	70
Kje ste zdaj? - Tone Kuntner	71
Rdeči tabu - Zora Saksida	71
V ognju groze plapolam - Martin Globočnik	72
Slovenija v borbi za svobodo v dobi okupacije - arhiv	75
Nacistično - boljševisko prijateljstvo	80
Hitler-Stalinovo bratstvo	81
Borili so se za „vero“ - Dr. Peter Urbanc	83
Dražgoše - Dr. Peter Urbanc	83
MED NAMI	84
Obvestilo - Vinko Levstik	89
ODŠLI SO	90
DAROVALI SO	96

Hurlingham Sucursal Correo Argentino (Bs. As.)	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 1596
	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 2619

„Kjer dom je moj,
kjer sin je tvoji,
tam si Slovenija!

(M. Kremžar)

CLEVELAND, ZDA